

รายงาน

การเริ่มงานณรงค์โรคไม่รู้หนังสือ

และ

ในประเทศไทย

โดย

แฟรงค์ ซี เลาบัก

รายงาน
การเริ่มงานณรงค์โรคไม่รู้หนังสือ

และ

การจัดการศึกษาหลักมูลฐาน

ในประเทศไทย

แฟรงค์ ซี เลาบัก

สำเนารายงานนำเสนอต่อ :

องค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม แห่งสหประชาชาติ

ถนน Kleber ปารีส, ฝรั่งเศส

กระทรวงศึกษาธิการแห่งประเทศไทย

กรุงเทพฯ ประเทศไทย

คณะกรรมการแห่ง World Literacy and Christian Literature

156, Fifth Avenue, นครนิวยอร์ก

คำนำ

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีการดำเนินงานตามแผนทดลองร่วม (Associated Project on Fundamental Education) กับองค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และองค์การจัดให้โลกรู้หนังสือ (World Literacy and Christian Literature) ขึ้นที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร และตำบลจอหอ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ในการนี้องค์การจัดให้โลกรู้หนังสือได้ส่งผู้เชี่ยวชาญ คือ ดร. แฟรงค์ ซี เลบัก กับคณะ มีนาย โรเบิร์ต เลบัก นายและนางเกรย์ มาช่วยดำเนินงานร่วมด้วย

การดำเนินงานตามแผนทดลองร่วม ได้เริ่มที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ถึงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒ และที่ตำบลจอหอ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๒

ในระหว่างดำเนินการตามแผนทดลองนี้ ดร. แฟรงค์ ซี เลบัก กับคณะและเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้ร่วมมือกันเรียบเรียงแบบเรียนขึ้นให้สอนผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือรวม ๒ เล่ม ให้ชื่อว่า แบบเรียนหลักมูลฐานประเภทการศึกษาผู้ใหญ่ และทุกๆ วันในระหว่างการทำแผนการ ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ น. ถึง ๑๒.๐๐ น. ได้มีการอบรมครูและเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการศึกษาผู้ใหญ่ในวิธีสอนและการดำเนินงานจัดการศึกษาผู้ใหญ่

การเดินทางมาร่วมในการดำเนินงาน ตามแผนทดลองร่วม คราวนี้ ดร. แฟรงค์ ซี เลอบัค ได้เรียบเรียงรายงานการปฏิบัติงานขึ้น ๓ ชุด มีข้อความตรงกัน เสนอไปยังองค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ๑ ชุด เสนอกรรมการแห่งองค์การจ้ดให้โลกรู้หนังสือ ๑ ชุด และเสนอกระทรวงศึกษาธิการแห่งประเทศไทย ๑ ชุด กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณารายงานของ ดร. แฟรงค์ ซี เลอบัค แล้ว เห็นว่าเป็นหลักฐานสำคัญอันหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยได้เอาใจใส่และสนใจในการศึกษาผู้ใหญ่โดยละเอียดอย่างยิ่ง การจัดให้พลเมืองรู้หนังสือ อันเป็นนโยบายสำคัญขององค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และประเทศไทยได้ดำเนินการร่วมนโยบายกับองค์การแห่งสหประชาชาติ องค์การนี้แล้ว และได้ดำเนินงานเป็นไปด้วยดี จึงให้จัดพิมพ์ขึ้นไว้เป็นเอกสารของทางราชการ

ในเดือนมกราคม, กุมภาพันธ์ และครั้งแรกของเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ กระทรวงศึกษาธิการแห่งประเทศไทยได้เชิญ ดร. แฟรงค์ ซี เลอบัค แห่งคณะกรรมการ World Literacy and Christian Literature นิวฮอว์ก มาปรึกษาและร่วมมือช่วยเหลือในเรื่องการจัดสอนผู้ใหญ่ให้รู้หนังสือทั่วประเทศ ดร. เลอบัค ได้เดินทางมาด้วยคณะของเขา คือ นายรอนเบต บุตรชาย, นายและนางฟิลลิป เกรย์ ซึ่งเป็นศิลปินและเจ้าหน้าที่ที่จะมาช่วยกันเขียนภาพ และสร้างบทเรียน

อนึ่ง ในเดือนกุมภาพันธ์ รัฐบาลไทยได้เชิญคณะผู้เชี่ยวชาญอักษรหึ่งแห่งองค์การศึกษาฯ สหประชาชาติมาประเทศไทย เพื่อสังเกตการณ์และให้

ความคิดเห็นในปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาหลักมูลฐานของชาติ คณะผู้เขี้ยวชาญ
นี้ได้แก่ เซอร์ จอห์น ซาร์เจนท์ แห่งคณะกรรมการการศึกษาภาคตะวันออก
ไกลของอังกฤษ และ ดร. เปโตร ที. โอราตา แห่งองค์การศึกษาฯ สห
ประชาชาติ

รายงานนี้ ดร. แฟรงก์ ซี. เลอบัค ได้จัดทำขึ้นเพื่อเสนอต่อองค์การ
ศึกษาฯ สหประชาชาติตามคำขอร้องของ ดร. โอราตา

ปัญหาทางวิชาการเฉพาะในเรื่องตัวพยัญชนะไทย

เมื่อคณะผู้จัดทำหนังสือของเราได้เดินทางมาถึงประเทศไทยในวันที่ ๕ มกราคมแล้ว เราได้รับมอบหมายจากกรมศึกษาธิการ ช่วย สมพงษ์ หัวหน้ากองการศึกษาผู้ใหญ่ แห่งกระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของบ้านผู้มีใจอารของเรานั้นที่ งานของเราคือการเตรียมแบบเรียนเบื้องต้นสำหรับผู้ใหญ่ นายบุญช่วย สมพงษ์ ได้เตรียมบทเรียนไว้ชุดหนึ่งแล้ว โดยใช้วิธีตรง (Direct Method) คือสอนเป็นคำๆ ไป แต่เนื่องจากความชำนาญภาษาเราไม่พอในวิธีนี้ ๒-๓ ปีสุดท้ายนี้ ได้ใช้วิธีที่ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีสอนด้วยการออกเสียง (Phonetic Method) เป็นสิ่งที่ได้ผลดีและรวดเร็วถึงนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เสนอความเห็น ว่า เราควรจะพยายามรวมทั้งสองวิธีนี้เข้าด้วยกัน

ประมาณ ๒ สัปดาห์ เราได้ใช้สร้างแบบเรียนสำเร็จจนฉบับหนึ่งซึ่งมีอยู่ ๑๐ บทเรียน แต่ละบทเรียนแบ่งออกเป็น ๒ ตอน ตอนแรกของบทเรียนแต่ละบทใช้วิธีตรง (Direct Method) คือสอนคำในสัทภาษซึ่งเขียนทรกันอย่างแพร่หลายแล้ว ส่วนตอนที่สองนั้นสอนตัวอักษรที่ผสมกันจนเป็นคำเหล่านั้น และเมื่อสอนอักษรเหล่านั้นสร้างเป็นประโยคขึ้นใหม่

ตัวอย่างเช่น บทที่ ๑ เริ่มต้นด้วยสัทภาษาไทยซึ่งเขียนทรกันทั่วไปว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” ผู้อ่านหนังสือไม่ออก แต่สนใจในสัทภาษนั้น ก็จะสามารถ “อ่าน” และทายจนได้ชื่อคำต่างๆ ในสัทภาษนั้นได้ ในเมื่อครูได้อ่านซ้ำให้ฟังอีกครึ่งหนึ่ง

ตอนที่สองของบทที่ ๑ นั้น สอนถึงรูปร่างลักษณะของพยัญชนะ ๖ ตัว ที่ใช้ในสัทภาษนั้นประกอบการสอนด้วยรูปภาพ ซึ่งมีชุดอย่างเกี่ยวกับตัวพยัญชนะนั้นๆ สรร

สัทวิธีใช้ในสุภาษิต บทแรกนั้นก็ให้สอนไทยแสดงรูปใบหน้าคนซึ่งกำลังออกเสียงสระ
นั้น ๆ อยู่

ในหน้าต่อไป เป็นประโยคใหม่ๆ ง่าย ๆ สร้างขึ้นจากการผสมสระและพยัญชนะ
เข้าด้วยกัน ซึ่งถือว่าเป็นการออกเสียงอย่างแท้จริง (Phonetic Reading) เป็นวิธี
แรกที่ผไม่เห็นสอนไทยกันแต่บทที่ ๑ ไปทีเดียว

เมื่อผเรียนไ้เรียนรจนรปร่างลักษณะของตัวอักษรทั้งในบทที่ ๑ และบทต่อไป
ไปแล้ว เขาก็จะไ้เรียนถวธิเขียนตัวเหล่านั้นตามคำสอนอย่างง่าย ๆ ของผสอน

ในแบบเรียนเล่ม ๑ จะมีการสอนตัวไทยจีนรวมทั้งสิ้น ๑๖๕ ตัว ใช้ตัวพยัญ
ชนะ ๒๘ ตัว และสระ ๒๑ ตัว ซึ่งล้วนแต่เป็นตัวอักษรที่ใช้มากที่สุดในตัวพยัญชนะ
๔๔ ตัว และสระ ๓๒ ตัว ของหนังสือไทย ในแบบเรียนเล่ม ๒ ซึ่งเรพบกันภาย
หลังนั้น จะไ้มีการสอนตัวอักษรที่ใช้กันน้อยกว่าตัวอักษรในแบบเรียนเล่ม ๑

ปัญหาเรื่องเสียงของวรรณยุกต์

ภาษาพูดของไทยนั้นเองอยู่ในตระกูลเดียวกับภาษาพูดของจีน ดังนั้นจึงเป็นคำ
ไทยๆ และมีเสียงของวรรณยุกต์ ๕ เสียง ตามแบบภาษาจีน คำนี้จะลงท้ายด้วย
เสียงของสระ หรือมีละเนนก็ลงท้ายด้วยเสียง

ม น ง ก ค บ
คำซึ่งใช้พูดกัน จะไม่ลงท้ายด้วยเสียงต่อไปนี้เช่นอื่นชาติ

ส ร ล ฟ ก ฌ ฅ ฌ ฌ ฌ

ทั้งนี้ก็เพราะไม่ออกเสียงกัน ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่าภาษาพูดของไทยนั้นง่าย
และชัดเจนน่มาก

แต่เมื่อมาพิจารณาถึงภาษาเขียนเข้าแล้ว ย่อมมีความยุ่งยากนานาประการ
เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ และทำนองเดียวกันกับภาษาอังกฤษ คือ ความยุ่งยาก

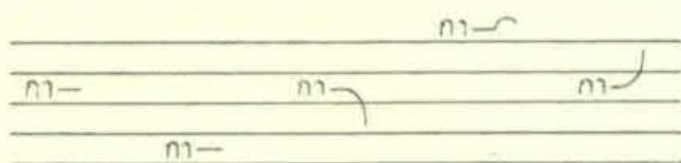
เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะตัวอักษร และคำซึ่งยืมมาจากภาษาต่างประเทศ ความยุ่งยาก
ในภาษาไทยเกิดจากการเอาตัวพยัญชนะตัวหนึ่งตัวใดของสันสกฤตมาใช้ แต่มันยังมี
คำอีกมากมายที่ยืมมาจากภาษาสันสกฤตและบาลี คำสันสกฤตสองพยางค์ที่มักจะมี
มาออกเสียงกันแต่เพียงพยางค์เดียว แต่เวลาสระสระสระก็เหมือนเขียนเป็นภาษา
สันสกฤต ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ไม่มีเสียงท้ายคำขึ้น เช่นเดียวกับในภาษาฝรั่งเศส
คำสันสกฤตลงท้ายเป็นเสียง ต ร ล ฟ ท ฆ ฑ ภ (เสียงลงท้ายเช่นนี้ไม่มี
ในภาษาพูดของไทยเลยเป็นอันขาด) มักจะออกเสียงเป็น น ค หรือ ก อย่างหนึ่ง
อย่างใดเท่านั้น

ยกตัวอย่างคำซึ่งยืมมาจากภาษาอื่น เช่น คำภาษาอังกฤษว่า "Office" เวลา
สระกตัวเป็นภาษาไทยตามคำออกเสียง จะสะกดว่า "ออฟฟิศ" แต่เวลาออกเสียง
จะเป็น "ออฟฟิต" เพราะ "ส" ห้ามมิให้ออกเสียงท้ายคำ ดังนั้นจึงกลายเป็น
"ค" ไป

มีตัวอักษรหลายตัวซึ่งใช้เฉพาะในคำต่างประเทศเท่านั้น และเนื่องด้วยผู้ไม่รู้
หนังสือไม่รู้จักคำภาษาต่างประเทศเหล่านี้ ตัวอักษรที่มักใช้น้อยเหล่านี้จึงไม่ค่อย
ศัพทมาทราบกัน ทั้งนี้ จึงมิใช่เป็นการง่ายที่จะชักชวนใจลงไปว่า จะสอนตัวอักษรเหล่านี้
แก่นักศึกษาผู้ใหญ่ หรือจะรบกวนไม่ให้เป็นหนังสือของเรา ในที่สุดเราก็ตกลงใจว่า
จะสอนตัวอักษรเหล่านี้แก่เขา

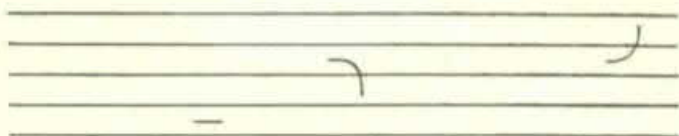
การแต่งเสียงสูงต่ำของคำในภาษาไทยนั้นยากมาก หากข้าพเจ้าจะทำ
ตามความกึกก้องของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะยกเลิกวิธีใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์
นั้นเสียและใช้วิธีใหม่ซึ่งจะง่ายเหมือนกับของเด็กเล่น แต่ไม่มีใครสนับสนุนความคิด
เห็นของข้าพเจ้า ดังนั้น เราจึงได้พยายามจนสุดความสามารถในอันที่จะสอนเครื่องหมาย
วรรณยุกต์อันแสนจะยากเช่นนั้น

ข้างที่ท่านผู้อ่านอาจจะสนใจในวิธีการของข้าพเจ้าที่ไต่เต้าขึ้นแล้วข้างใดก็ได้ จึงขอ
เสนอไว้ในที่นี้ ต่อไปนี้เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕ เสียง ปรากฏบนสเกลดนตรี ดังตัวอย่าง
คำว่า "กา"

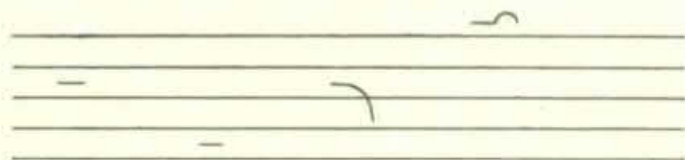

สามัญ เอก โท ตรี จัตวา
ในภาษาไทยเสียงสูงต่ำเหล่านี้ประกอบด้วยเครื่องหมายดังนี้
กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

พยัญชนะที่ออกเสียงไว้ดังตัวอย่างข้างบนนี้ มี ๔ ตัวด้วยกัน แต่พยัญชนะ
พวกที่สองมี ๑๑ ตัว ซึ่งออกเสียงไว้ดังนี้ —

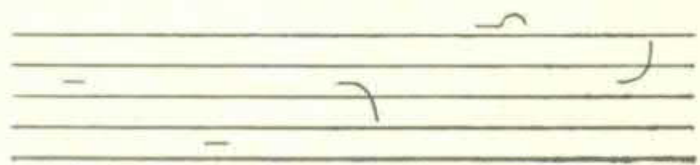

ไม่มี ล้า ล้ำ ไม่มี ลก
พยัญชนะพวกที่สามมีอีก ๒๔ ตัว ออกเสียงไว้ดังนี้ —

มา ไม่มี ม่า ม้า ไม้ม

และเพื่อระเคิมให้พวกที่ “ไม่มี” เสียง สามารถมีเสียงให้ครบจนได้ยิน เขา
ใช้อักษร “ห” มานำเข้า

มา ทมา มา หมา

นักเห็นโทษจนแล้วว่า วิชายุ่งยาก และไม่จำเป็นเพียงไร ยิ่งกว่านั้นผู้ไม่รู้
หนังสือก็ไม่มิตเกลศนตร์ไว้สำหรับที่จะช่วยให้เขาเข้าใจอีกด้วย

เราได้เผชิญกับปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นอันมากว่าเมื่อไรจึงควรจะเริ่มสอน
วรรณยุกต์คนที่ อย่างไรก็ดี ผู้ไม่รู้หนังสือซึ่งเคยชินกับภาษาของตนเป็นอย่างดีแล้ว
คงจะไม่ประสพความลำบากอันใดเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในเมื่อเขาเริ่มแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้า
จึงขอให้ความเห็นเห็นว่าเราไม่ควรห่วงใยในปัญหาเกี่ยวกับเรื่องวรรณยุกต์เลยจนกว่าจะจน
แบบเรียนเล่ม ๒ ในแบบเรียนเล่ม ๑ ก็ได้ให้เครื่องหมายวรรณยุกต์ตลอดทั้งเล่ม
ทั้งนี้ ก็เพื่อให้ผู้เรียนสังเกตตัวหนังสือได้ถูกต้อง แต่เราจะต้องไม่พยายามสอนให้
ผู้เรียนรู้ถึงความสำคัญของเครื่องหมายนั้นๆ การรบกวนเสียเช่นนี้มิได้ทำให้เกิดความ
ยากลำบากแก่ผู้เรียนคนใดใน ๗๕ คน ซึ่งได้รับการสั่งสอนในการทำแผนทศสอง ๒
ครั้งแรกเลย

ส่วนปัญญารื่องตัวอักษรที่มีโทษออกเสียง ตัวอักษรซึ่งแสดงเสียงวรรณยุกต์สระ
ประสม และพยัญชนะที่ไม่ค่อยได้ใช้ เหล่านี้ควรเก็บเอาไว้สอนในระยะหลังๆ ผู้อ่าน
หนังสือไม่ออก หากจะเรียนค้ำใช้ด้วยความสมัครใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแบบเรียน

เล่ม ๑ จะทำให้เห็นว่าบทเรียนนี้ง่ายและน่าเรียน ค่อย ๆ ยากขึ้นทีละเล็กละน้อย ไม่ใช่ยากขึ้นไปอย่างกระทันหัน พยายามและสรรหาสื่อที่ไม่ค่อยได้ใช้ ซึ่งมีมีใช้น้อยในภาษาไทยนั้น ให้เขาไว้อ่านในแบบเรียนเล่ม ๒ ให้มากที่สุดที่จะทำได้

การร่างแบบเรียนเล่มหนึ่ง

คณะกรรมการซึ่งทำการร่างแบบเรียนเล่ม ๑ ในครั้งแรก ประกอบด้วยนายบุญช่วย สมพงษ์, นายเจริญ แหม่มเจริญ ผู้ช่วย, ดร. ป๋อฮ์ เถกิ้น แห่งคณะมิชชันนารี เปเรลบีเกเรียน และนายศรีวิทย์ ชัยรัตน์ แห่งคณะมิชชันนารี เปเรลบีเกเรียน นายศรีวิทย์ ชัยรัตน์ ผู้จัดทำหน้าที่ล่ามที่สามารถพูด และไปทำงานเป็นมือขวาของเรา ตลอดเวลาที่เรากำลังอยู่ในประเทศไทย คณะกรรมการชุดนี้ได้พบกับข้าพเจ้าทุกวันจนกระทั่งแบบเรียนเล่ม ๑ ได้สำเร็จลงเป็นที่เรียบร้อย

เมื่อได้ทำการร่างแบบเรียนเล่ม ๑ ครังแรกสำเร็จลงเรียบร้อยแล้วและเขียนลงในกระดาษไขสำหรับพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว เราก็ได้พิมพ์ออกทดลองใช้เป็นจำนวน ๗๐๐ ชุด นอกจากนั้นเพื่อจะแสดงวิธีสอนให้แก่บรรดาครู จึงได้จัดทำบทเรียนที่ดูขบถลงบนแผ่นกระดาษใหญ่ การเขียนภาพของเราได้รับการช่วยเหลือเป็นอันมากจากช่างเขียนของกระทรวงศึกษาธิการ ๒ คน คือ นายแทน อีระพิทักษ์ และนายเชย สุกธรรมมา ถ้าหากมิได้รับการช่วยเหลือจากท่านทั้งสองนี้แล้ว การเตรียมสื่อสำหรับแผนทดลองคงจะไม่สำเร็จลงได้ในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้

ครั้นถึงวันที่ ๒๐ มกราคม ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นที่เรียบร้อยแล้ว และพร้อมที่จะลงมือจัดทำแผนทดลองครั้งแรกได้ที่ข้างเขน

การจัดงานและการโฆษณาสำหรับการจัดทำหนังสือ

กระทรวงศึกษาธิการได้พยายามทุกวิถีทางที่จะโฆษณาโครงการการจัดสอนคนให้หนังสือทั่วประเทศ ในระหว่างที่เราพักอยู่ในกรุงเทพฯ ในเดือนมกราคม ได้มีการประชุมร่วมกันกับพวกหนังสือพิมพ์หลายคราว และเกือบทุกวันที่หนังสือพิมพ์ทั้งฉบับภาษาไทยและอังกฤษได้ลงข้อความเกี่ยวกับการคืบหน้าของงานนี้

สถานวิทยุกระจายเสียงของรัฐบาลได้ให้โอกาสแก่เราสองครั้ง เพื่อชี้แจงให้ประชาชนทราบถึงการจัดทำงานครั้งนี้ ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้พุดกระจายเสียงให้แก่คนไทยที่รู้ภาษาอังกฤษฟัง และอีกครั้งหนึ่ง นายบุญช่วย สมพงษ์ ได้สัมภาษณ์ข้าพเจ้าทางวิทยุกระจายเสียง นอกจากนี้ ก็ยังมีการกระจายเสียงเป็นภาษาไทยอีกหลายครั้ง

กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำภาพยนตร์ แสดงหลักฐานเกี่ยวกับการสอนให้รู้หนังสือในประเทศไทย และรักษาภาพไว้ประจำสำหรับทำการถ่ายภาพเกี่ยวกับการนี้บันทึกเอาไว้ทุกกระแฉับ

รัฐบาลไทยรู้สึกพอใจในเกียรติที่ได้ เขาเป็นสมาชิกรายใหม่ ขององค์การศึกษาศาสนา และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติมาก และได้ช่วยให้ประชาชนทราบถึงความรับผิดชอบของประเทศชาติในฐานะที่เป็นสมาชิกขององค์การศึกษาศาสนา และวัฒนธรรม ในอันที่จะกระตือรือร้นต่อการพัฒนาตนเองมาจากการศึกษาหลักฐาน

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าพบปะกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในวงการรัฐบาลหลายท่าน เพื่อขอความร่วมมือจากกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ บรรดาท่านที่ข้าพเจ้าได้เข้าพบปะนั้นมี อาทิ เช่น

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี

หม่อมเจ้าปรีดิเทพวงศ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เจ้าพระยาศรีธรรมราชเสวี ประธานวุฒิสภา

นายเกษม ขุนศรี ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้แสดงความ
เชื้อเพื่และร่วมมือด้วยเป็นอย่างดีตลอดเวลาที่เราพักอยู่ในประเทศไทย ท่านรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการและนายขลุ่ย ช่วย สมพงษ์ ได้วางโครงการจัดทำแผน
ทดลองชั้นสองครั้งในขณะที่เราพักอยู่ที่นั่น แผนทดลองนี้แต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ ๒
สัปดาห์

แผนทดลองครั้งแรกได้เริ่มเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ณ ค่ายศิขารเจน

แผนทดลองที่บางเขน

๒๐ มกราคม—๕ กุมภาพันธ์

สถานที่ ๆ ได้ถูกเลือกสำหรับการจัดทำแผนทดลองครั้งแรกนั้น คือ บางเขน
ห่างจากกรุงเทพ ๑๔ กิโลเมตร อยู่ห่างถนนใหญ่ซึ่งตัดไปสู่สถานการบินดอนเมือง
คนในค่ายสนโดยมากมีอาชีพทำนาและรับปลา ขณะที่เราเริ่มการจัดทำแผนทดลองนี้ เป็น
ฤดูเกี่ยวเกี่ยว พวกผู้ชายกำลังมีงานเกี่ยวเกี่ยวกันอยู่ในนาตั้งแต่เช้าจนกระทั่งพระอาทิตย์
ตกดิน และไม่สามารถจะมาเข้าห้องเรียน ๆ หนึ่งสัปดาห์ เพราะการดสนนั้นสอนทุกวัน
ทั้งเป็นเวลา ๑๖.๐๐ น. — ๑๘.๐๐ น. อย่างไรก็ตาม ในระหว่างสองสัปดาห์ที่
การจัดทำแผนทดลองนี้ เมื่อเลิกแล้ววันไหน ๆ ก็มีพวกผู้ใหญ่ประมาณ ๓๕ คน
และเด็กผู้ชายรุ่น ๆ ๒ — ๓ คน มาเรียนหนังสือ

พลีชีพการรื้อทำแผนทกลองได้กระทำเป็นทางการเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม โดย
มีท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมากล่าวสุนทรพจน์ และเจ้าคุณสมชายชอ
กยประกาศเริ่มการรื้อสอนผู้ใหญ่ให้รู้หนังสือ มีข้าราชการของกระทรวงศึกษาธิการเป็น
จำนวนมากได้ไปร่วมงานและนายบุญช่วย สัมพันธ์ แสดงการสนับสนุนขียนบท
ทบทวนจากแผนผังที่อ่านแล้วใหญ่ด้วย

ภายหลังการสอนแล้ว ทุกๆ คนก็ได้ลงไปเยี่ยมสนามหญ้าหน้าโรงเรียนซึ่งประทับ
ประกาศด้วยธงอย่างงดงาม เพื่อยังประธานาธิบดีย และชมการแสดงซึ่งจัดไว้สำหรับ
งานพลีชีพครั้งนี้ ประชาชนมาร่วมชมกันมากกว่า ๑๐๐๐ คน กองตำรวจก็ขึ้น
กองทัพอากาศก็นำคนตัวมาบรรเลง นักเรียนโรงเรียนพลศึกษาทกลองได้แสดงการ
ฟันดาบ มวยไทย และยิมนาสติกส์ ให้บรรดาผู้มาร่วมงานชมจนพลบค่ำ และหลัง
จากนั้นก็มีการฉายภาพยนตร์ขึ้นใหญ่

ทุกๆ ฝ่ายในระหว่างเวลาสองสัปดาห์ที่ทำการรื้อทำแผนทกลองนี้ ได้มีการสอน
แบบเรียนเล่ม ๑ ให้แก่ผู้ใหญ่หนึ่งร้อย เพื่อต้องการให้เป็นแบบอย่างสำหรับค่ายล
อื่น ๆ จะไปปฏิบัติตาม เราจึงได้จัดให้ครูหนึ่งคนทำการสอนผู้ใหญ่หนึ่งคน พวกครู
ในชั้น "สอนตัวต่อตัว" ("Each One Teach One") นี้เป็นครูของโรงเรียนรัฐบาล
และเจ้าหน้าที่แผนกศึกษาธิการ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้เรียกมาจากจังหวัดต่างๆ ทั่ว
ประเทศไทยเพื่อศึกษาการสอนผู้ใหญ่หนึ่งร้อย และเพื่อร่วมมือในการรื้อทำแผนทกลองนี้
เราให้พยายามทำให้ครูคนหนึ่งได้ทำการสอนผู้ใหญ่คนหนึ่งคนๆ ทั่ว ไปตลอดเวลา สอง
สัปดาห์ เพื่อสำรวจให้เห็นข้อบกพร่องและความก้าวหน้าของผู้เรียนของตน และเพื่อให้การสอน
คงที่ไม่เปลี่ยนแปลง

การรื้อสอนผู้ใหญ่ให้รู้หนังสือของเขมร เป็นส่วนหนึ่งของแผนการทกลองการ
ศึกษาหลักสูตรทั่วไป ทุกๆ ฝ่ายในช่วงไม่กี่สัปดาห์ ได้ทำให้มีการบรรยายและการ

แสดงถึงวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นในการครองชีพของประชาชน เป็นต้นว่า การเลี้ยงเด็ก, การอาหาร, การปลูกข้าวให้ไ้ผล, การปลูสัตว์, การทอนไก่, การสัญาณยา, การฉกษณ, ความประพฤต, ความเป็นพลเมษค และอะไรอื่น ๆ ในทำนองนี้ ทุก ๆ ย่ายกระทรวงทรวงกรมต่าง ๆ ของรัฐบาลได้ผลกกันจัดทำเจ้าหน้าที่มาบรรยาย พวกครูก็ได้นำคำบรรยายเช่นเกี่ยวกับขณเรียน และมีขณเรียนหลายขณในแบบเรียนเล่ม ๒ ของเราที่เขียนขึ้น โดยเขาเค้า เรียงมา จากคำบรรยายเหล่านี้

ทบางเช่น นอกจากขณสำหรับผลไมร หงสอเลยแล้ ยังมีขณอื่น ๆ อีกสองขณคือ ขณกลางและขณสงขงโดยมากเป็นชายหนุ่มและหญิงสาว ฝเรียนของขณทั้งสองนเรียนในเวลาเดียวกัน แต่คนละห้องคักชาวศาต่าง ๆ ให้สังข เช่นคำนวน, ข่าน และภาษาขงกฤษ การรทสอนแบบนเขาได้รคทบางเช่นมาก่อนแล้ ก่อนทเรา จะเริ่มการสอนผลไมร หงสอ

ครูสภา

ทุก ๆ เชา ในระหว่างทมการรททำแผนทคคองทบางเช่น ข่าพเจ้าไ้พยปะกยเจ้าหน้าที่แผนกคักษาธิการ ๔๐ คน ซงมาจากแหล่งต่าง ๆ ในประเทศไทย และบรรทศกรของโรงเรียนต่าง ๆ ประมาณ ๑๐๐—๒๐๐ คน ณ ครูสภาทกรุงเทพฯ ซงเรียกวา “สามคยาจารย์” เจ้าหน้าที่และพวกครูเหล่านี้จะไปเป็นเครื่องมอในการเริ่มการรทการสอนฝใหญ่ให้รทหังสอตามคำยลต่าง ๆ ทวพระราชาณาจักรไทย เขาไ้รยการฝกหคเกี่ยวกับการสอนอย่างละเอียทและถถนวมทั้งการรทงานตามทอณต่าง ๆ ก้วย เจ้าหน้าที่และพวกครูเหล่านี้ไ้ไ้ความช่วยเหลือในการเรยเรียงแบบเรียนเล่ม ๒ สำหรับฝกข่านหังสอขคใหม่ ๆ ก้วย

เวลาสองชั่วโมงครึ่งก่อนเข้าโถงแสดงกว่า ๆ ดังนี้
 การแสดงการสอนแต่ละบทเรียนโดยใช้แผ่นผังแผ่นใหญ่
 การเตรียมหัวข้อความเรียงต่าง ๆ สำหรับแบบเรียนเล่ม ๒

นายบุญช่วย สิมพงษ์ และข้าพเจ้าได้บรรยายเรื่องต่าง ๆ เช่น การจัดทำ
 ปรังานการการสอนหนังสือใหญ่, ประวัติการสอนหนังสือใหญ่, ประเทศอื่น ๆ เขา
 กำลังทำอะไรกันอยู่ในเวลานี้, ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับยูเนสโก

แบบเรียนที่จัดทำของโลกนั้น ทั้งการการใช้ที่ถูกต้องจริง ๆ มีฉะนั้นจะไม่
 ขัดกันผล ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการขยาย ๆ ถึงวิธีการสอนที่ถูกต้อง ทุก ๆ วันจึงได้
 นำบทเรียนประจำวันมาสอนก่อนหน้าพวกที่มาร่วมการสอน โดยให้ครูคนหนึ่ง "สอน"
 ครูอีกคนหนึ่ง ครั้นแล้วทุก ๆ บ่าย บรรดาครูทั้งหมดเหล่านั้นจะมีโอกาสสอนผู้ไม่
 หนังสือคนหนึ่ง ๆ แต่หาเสียเวลาอยู่ไม่รอนาสอน มีจำนวนไม่เพียงพอกับจำนวนครู
 แต่ด้วยการผลกเปลี่ยนตำแหน่งกันทุกวันแล้ว ครูคนหนึ่งจะมีโอกาสได้สอนอย่าง
 น้อยที่สุดสองหรือสามครั้ง

ในการการสอนให้หนังสือแก่พวกผู้ใหญ่ ซึ่งเข้ามาเล่าเรียนด้วยความสมัครใจ
 นี้ เขาเรียนยอมเล่าเรียนต่อไป ก็ต่อเมื่อเขาได้รับการต้อนรับอย่างสุภาพ และ
 ชื่นโยนและทั้งเห็นว่าบทเรียนนั้นง่าย ทุก ๆ เวลาเข้าในตอนที่มีการประชุมฝึกสอน
 พวกครู ได้มีการกล่าวถึงหลักการสอนดังต่อไปนี้คือ—

ให้สอนเป็นบรรทัด ๆ ตามลำดับในบทเรียน

ขยายขึ้นหลัง และสอนซ้ำซากให้มากเกินไปได้

ให้ทุกคนสอนจากสิ่งทราบดีแล้วไปหาสิ่งซึ่งยังไม่รู้

ให้อธิบายภาพอย่างง่าย ๆ แต่อย่าให้เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

อย่าใช้หนังสือหรือไม่ใช้ชวนเวียนอย่างประหม่าไปทั่วหน้าหนังสือ

โรงเรียนไปช่วยความชุกหน ถ้าหากผู้เรียนจะเข้าใจได้เข้าใจ
 ใจปล่อยให้ผู้เรียนเร็วคือเร็วไปจนสู่ความสามารถของเขา
 ใจยกย่องและสนับสนุนผู้เรียน
 อย่าทำหน้าบึ้งหรือกลัวผู้เรียน
 อย่าตั้งคำถามที่ผู้เรียนไม่สามารถจะตอบได้
 อย่าบอกผู้เรียนถึงสิ่งที่เขาทำผิดแล้ว จึงถามเขา

ความสามารถและอื่นอันเป็นนิสัยของคนไทยอยู่แล้ว ย่อมทำให้เป็นครู
 ที่มากในแว่น และเมื่อของสิ่งเดียวว่า ผู้ซึ่งมารับการอบรม ณ สามัคยาจารย์
 ในคราวหลายคนจะให้เป็นครูชั้นหนึ่ง ในการจัดทำการสอนผู้ใหญ่ให้รู้หนังสือ ซึ่ง
 รมขึ้นในกาลข้างหน้า

ระหว่างการทำแผนทดลองที่บางเขนทุก ๆ เข้า พวกครูที่มาประชุมที่สามัคยา—
 จารย์ ใ้รายงานการปฏิบัติของตนในการสอนเมื่อตอนบ่ายของวันก่อน และเสนอความ
 คิดเห็นของตนว่า บทเรียนควรมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง เราจึงต้องระมัดไว้
 เสมอว่า บทเรียนซึ่งใช้สอนที่บางเขนนั้น เป็นแต่เพียงร่างครั้งแรกเท่านั้น เมื่อ
 ลองปฏิบัติแล้วเห็นว่ายากเกินไป ก็จำเป็นต้องตรวจตราแก้ไขกันใหม่ ความชำนาญ
 ที่เกี่ยวกับการสอนแก่ ๆ เท่านั้นที่ เราเห็น ข้อบกพร่องต่าง ๆ ในบทเรียนนั้น ๆ
 ใจ และรวบรวมเอาความชำนาญของทุก ๆ คนที่ใจสั่งสอนบทเรียนเหล่านั้นเข้ามา
 ด้วย

คำทุกคำในบทเรียนจะต้องค้นหาคำที่ไม่วิหังส เพื่อให้เป็นผลอย่างแน่นอน
 เราต้องยอมลำบากในอันที่จะทบทวนบทเรียนนั้นทีละคำและทีละภาพ ตลอดจนเวลาที่
 ทำแผนทดลองทั้งสองคราว เมื่อมีการเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงบทเรียน แผน
 ข่ายใหญ่สำหรับสอนก็จะได้เปลี่ยนตามให้สอดคล้องกันด้วย แผนขายนี้นี้จะต้องถูก
 ตรวจตราแก้ไขแล้วแก้ไขอีกก็เป็นได้

แบบเรียนเล่ม ๒

แบบเรียนเล่ม ๒ สำหรับเด็กพรหมทั้งสี่ใหม่ ๆ จะคงปฏิบัติ ๓ ประการ คือ

ให้รู้จักคำศัพท์

ให้รู้จักอ่านเร็วขึ้น

สอนถึงที่น่าสนใจ และมีประโยชน์

ให้มีการชักชวนให้พวกครู ซึ่งมารับการอบรมที่สามัคยาจารย์ ช่วยกันแต่งหนังสือ และในไม่ช้า พวกครูเหล่านั้นก็ได้แสดงให้เห็นว่า เป็นมีความสามารถในการแต่งบทเรียน เราได้ขอเรื่องให้ครูทุกคนแต่งข้อความคนละหนึ่งหน้ากระดาษ เรื่องที่จะเขียนนั้นให้เลือกเอาเอง แล้วแต่จะเขียนจะเห็นว่า เรื่องใดจะเป็นที่น่าสนใจ และมีประโยชน์แก่ผู้ซึ่งหนังสือใหม่ ๆ ได้ขอเรื่องให้เขียนใช้คำใหม่ ๆ เพียง ๑๐ คำ ซึ่งไม่มีในแบบเรียนเล่ม ๑ และขอให้ใช้คำใหม่นั้นแต่ละคำซ้ำ ๆ กันอย่างน้อย ๕ ครั้ง ในหน้าหนึ่ง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้คำใหม่เหล่านั้นกลายเป็น "เพื่อนเก่า" ของผู้เรียนไป

เรื่องที่ใคร่บททั้งหมดมีอยู่ ๑๒๐ เรื่อง เรื่องเหล่านี้ได้นำมาอ่านในที่ประชุม มีหลายเรื่องที่ได้แต่งเป็นของตนเอง แล้วได้มีการลงคะแนนเสียงสำหรับแต่ละเรื่องว่าสมควรจะจัดเข้าไว้ในแบบเรียนเล่ม ๒ หรือไม่ โดยวิธีนี้ จึงได้คัดเลือกไว้เป็นบทเรียนถึง ๗๐ เรื่อง สำหรับแบบเรียนเล่ม ๒

ทุกกระทรวงทบวงกรมที่ได้นำเรื่องมาขอรับราชการในคอนข่ายที่ทางเขน ได้ยื่นทักเรื่องขอรับราชการเหล่านั้นเป็นรายงานเสนอขึ้นมา รายงานนั้นทำให้ครูผู้แต่งนำไปทำเป็นแบบเรียนได้เป็นอันมาก คณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยครู ๔ คน ได้ทำการตรวจสอบพิจารณาบทเรียนแต่ละบท เพื่อให้หาข้อบกพร่องและเพื่อตรวจดูว่า บทหนึ่ง ๆ

มีคำใหม่เข้ามาใช้มากพอแก่ความต้องการแล้วหรือยัง ครั้นแล้วให้มีการจัดทำบัญชี
เรื่อง เพื่อให้มีบทเรียนเรื่องต่าง ๆ แยก ๆ กันออกไปและเพื่อให้แน่ใจว่าคำใหม่ ๆ
ซึ่งนำเข้ามาใช้นั้นได้นำเข้ามาใช้ที่ละเล็กละน้อย

แบบเรียนเล่ม ๑ ประกอบด้วยคำต่าง ๆ ๑๖๕ คำ แต่ในแบบเรียนเล่ม ๒
ให้นำคำใหม่เข้ามาใช้แต่ละเรื่องไม่เกิน ๑๐ คำ ทั้งนี้ เมื่อเรียนหนังสือจบเล่มแล้ว
ผู้เรียนจะรู้จักคำต่าง ๆ ประมาณ ๘๐๐ คำ

เมื่อเรียนต่าง ๆ ไปเช่นจนพร้อมแล้ว ก็จะมีคำสั่งสอนว่าควาพจะกลยทุก
เรื่องไป และก็ให้คิดสำเนาไว้ เพื่อให้ผู้เรียนการสอนในการจัดทำแผนการสอน
ทั้งสองคราวสามารถเรียนต่อเนื่องกันไปเลยในเมื่อจบเล่ม ๑ แล้ว โดยไม่ต้องเสีย
เวลาเรียนกว่าจะมีหนังสือ

บทเรียนหนึ่ง ๆ ในแบบเรียนเล่ม ๒ จะมีบัญชีรายชื่อเรื่องซึ่งจะทำให้ผู้อ่าน
หนังสือออกใหม่ ๆ ได้รับความสนใจและเกิดประโยชน์

๑. ยุงร้ายกว่าเสือ	๑๐. ประเทศไทย กับองค์การศึกษา ฯ
๒. ทำสวนครัวอย่ากลัวจน	สหประชาชาติ
๓. เราเป็นคนไทย	๑๑. พระเจ้าตาก
๔. คนดีของชาติไทย	๑๒. ผู้ดี
๕. นายขนมต้ม	๑๓. การแต่งกาย
๖. ของแพง	๑๔. อาหารดี
๗. ขี้เกียจข่างวี ขี้ดีทำไม่เป็น	๑๕. นาคินนาใต้
๘. โรงเรียนประชาบาล	๑๖. สัมผัสชาติ
๙. คนรหนังสือทำให้ประเทศเจริญ	๑๗. การเลี้ยงปลา

๑๘. พระสังฆคตล
๑๙. การค้าขาย
๒๐. วันต่าง ๆ
๒๑. เกือบต่าง ๆ
๒๒. ย่างต่าง ๆ
๒๓. ขยาย
๒๔. อ้าย (ก้อย)
๒๕. การคมนาคม
๒๖. ทางไม้เท้าของชาวนา
๒๗. รักวัวให้ผูก รักลูกให้สั่งเสริม
๒๘. ปลุกข้าวทองหาพันธุ์
๒๙. สิ้นสมุท
๓๐. การขอมสิน
๓๑. ถนนในเมื่องเรา
๓๒. วรรณโรค
๓๓. ความเพียรพยายาม
๓๔. เห็นกงจักรเป็นดอกบัว
๓๕. คนฉลาด
๓๖. คบคนต้องคบคนชั่วชื่อน่ากลัว
๓๗. ไทยกยเพื่อนบ้านไกลเคียง
๓๘. พระนเรศวร

๓๙. พระบรมหาราช
๔๐. ทุกคนต้องวิทนงสอ
๔๑. สวรรค์ของฉน
๔๒. วิเวลา
๔๓. เชื้ออภัย
๔๔. พระปฐมเจดีย์
๔๕. การเลี้ยงเด็ก
๔๖. กฎหมายที่ผู้ใหญ่ควรต้องรู้
๔๗. กำหักปูน
๔๘. เจ้าชายลัทธิพระวงศ์เรียนวิชา
๔๙. ฝักขี้หรือไข่ทรพิษ
๕๐. ผลของการคบเพื่อนไม่ดี
๕๑. นาวาณัฏฐา
๕๒. การธนาณัติ
๕๓. ใช้บุญญาหาเงิน
๕๔. ขี้หวาดโรค
๕๕. แม่น้ำ
๕๖. ไกรทอง
๕๗. ใช้จับสั้น
๕๘. ความคั่งการของมนุษย์
๕๙. พันท้ายนรสิงห์
๖๐. พืชประหลาดคือถั่วเหลือง

๖๑. ความรักในการเรียน

๖๖. มาตรฐานสังคม

๖๒. บ้านเมืองไทย

๖๗. แยกผิดที่อ่านและเขียนคำที่ใช้

๖๓. เวียงของข้า

ท.ร. กล่ากันอ่านเหมือนเสียง ซ.

๖๔. ความเพียร

๖๘. ท่านเป็นคนโง่

๖๕. มาตรฐานสังคม

บทเรียนเหล่านี้ได้ถูกเรียงลำดับเอาไว้ดี คนที่เรียนชั้นปานกลางจะอ่านได้เร็วในข้อหนึ่งๆ ในระหว่างเวลาเรียน อันที่จริงผู้เรียนซึ่งมีการสอนในการจัดทำแผนทดลองสองครั้งนั้น มีจำนวนไม่น้อยที่อ่านได้วันละ ๒-๓ บททุกวัน ผู้เรียนชั้นปานกลางควรจะสามารถอ่านแบบเรียนเล่ม ๒ ภายใต้อายุ ๕-๖ ปีได้ อย่างไรก็ดีในชั้นนี้เขายังไม่สามารถจะอ่านหนังสือพิมพ์หรือหนังสืออื่น ๆ ซึ่งพิมพ์อยู่ทั่วไปในเมืองไทยเวลานี้ได้ หนังสือวรรณคดีที่ไพเราะซึ่งพวกเขาจะเข้าใจได้ คงจะจัดทำกันใหม่สำหรับผู้ประสงค์จะเรียนในการจัดทำหนังสือควรต่อไป

เนื่องจาก พวกครู และ บรรดาเจ้าหน้าที่แผนกศึกษาธิการได้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มแข็งระหว่างการอบรมที่สามศึกษาจารย์ในเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าได้ผลดีมีค่าแก่พวกท่านเหล่านั้น และยังผลในการศึกษาเกี่ยวกับวิชาการยิ่งขึ้นไป กว่าที่จะใช้เวลาบรรยายคำสอนไปอย่างเกิน และเป็นเรื่องจริงที่ช่วยแก่ผู้เรียนได้สำเร็จเป็นจำนวนมากกว่าที่จะให้คนหนุ่มน้อยทำกัน

ตามที่ทุกคนเรียนกันด้วยการปฏิบัติ ด้วยการวิจารณ์โดยอาศัยความชำนาญที่ได้เคยรู้เห็นมาแล้วนำมาใช้ในการติแบบเรียนเล่มแรก และด้วยการช่วยกันแต่งเตรียมบทความสำหรับแบบเรียนเล่ม ๒ ทั้งสามอย่างนั้นทำให้ทุกคนมีความสามารถที่จะไปดำเนินการสอนหนังสือใหญ่ตามท้องถิ่นได้ในเมื่อถึงโอกาส

นอกจากนี้ การทำร่วมกันเช่นนี้ทำให้เกิดเจตนารมณ์ไปในแนวประชาธิปไตย เพราะพอกันกันใกล้กันหรือสองวัน ก็เกิดผลทำให้มีความร่วมมือกันอย่างแท้จริง ซึ่งทุกคนก็มุ่งที่จะทำงานเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

ข้าพเจ้าจะเว้นเสียมิได้ถึงการต้อนรับอย่างครึกครื้นกลางแจ้งที่บรรดาเหล่าสมาชิกครูสภาได้จัดขึ้นเพื่อคณะของเรา เมื่อร่วมรับประทานอาหารกันจนโอชะกันแล้ว เราก็มารวมหรือสพชนประถอยด้วยการร้องเพลงและพินรำไทย ความสนุกสนานในเย็นวันนั้นจะทรงตรึงใจของเราไว้ด้วยมีทัศนคติอันอบอุ่น

การแจกประกาศนียบัตรที่บางเขน

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ผู้รับการสอน ๒๒ คน ได้เรียนแบบเรียนเล่ม ๑ จบ และเมื่อ นายบุญช่วย สัมพงษ์ ได้ทำการสอนผู้เรียนทั้ง ๒๒ คนนี้ตามระเบียบแล้ว พิจารณาเห็นว่าเป็นผู้ควรได้รับประกาศนียบัตร

วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ สโมสรโรงเรียนที่บางเขนประดับประกาศไปถวายของของสหประชาชาติ ที่สนามทางเดินและยังร่มชายหาด นายสุกิจ นิยมานเทมินทร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวคำปราศรัยแก่บรรดาประชาชนที่มาร่วมชุมนุมกันแล้ว นางเชตวัน เชฟ แสตนทัน ภริยาท่านเอกอัครราชทูตอเมริกันประจำประเทศไทย ได้เป็นประธานแจกประกาศนียบัตรแก่ "ผู้สำเร็จการศึกษา" ซึ่งเป็นหญิงมีสามแล้ว ๒๐ คน และเด็กชาย ๒ คน เมื่อเสร็จพิธีแจกแล้วก็มีการแสดงพินรำไทยจนกระทั่งพลบค่ำ ตอนกลางคืนมีภาพยนตร์เกี่ยวกับการรักษาให้คนรุ่นหลังอดโรคภัย

แผนกทดลองที่บางเขนตั้งแต่ต้นจนปลาย ต้องการให้เป็นแบบฉบับสำหรับแผนกทดลองอื่นๆ ประเภทเดียวกันทั่วประเทศ ทั้งนี้ เพราะทุกคำลในประเทศไทยสามารถ

จะดำเนินการจัดสอนหนังสือผู้ใหญ่ขึ้นไว้ และประมาณเดือนหนึ่งก็ใหม่พอแจกประกาศ—
 นัยบัตรกันเสียครึ่งหนึ่ง เพื่อส่งเสริมประชาชนให้มาเรียนหนังสือจำนวนมากขึ้น ๆ

พวกครูและเจ้าหน้าตบแผนกศึกษาธิการ ผู้ซึ่งมีส่วนมาช่วยในการนี้อย่างเข้มแข็ง ก็คง
 จะพร้อมและสามารถที่จะไปดำเนินการจัดสอนหนังสือผู้ใหญ่ในตำบลหมู่บ้านของตนได้

ในการกระทำเพื่อแจกประกาศนียบัตรทางเขนควรวน ยังขาดอยู่สิ่งหนึ่งคือพวก
 ครูที่มาสอนผู้ไม่หนังสือมิได้รับแจกประกาศนียบัตร ซึ่งแสดงว่าคนได้ปฏิบัติงาน
 เพื่อช่วยเหลือ แต่หัวหน้ากองการศึกษาผู้ใหญ่มีความเห็นว่า พวกครูที่มาร่วมในการจัด
 ทำแผนกคลองควรวน แต่ละท่านก็นับว่าเป็นชาวราชาการมีหน้าที่ ๆ จะต้องรับใช้ประ—
 เทศชาติอยู่แล้ว ฉะนั้น การแจกประกาศนียบัตรจึงวางใจไม่มีความสำคัญอันใดนัก

อย่างไรก็ดี ในการจัดสอนหนังสือแก่ผู้ไม่หนังสือ อันเป็นงานทางชาติของชาติ
 ความร่วมมือจากผู้ที่หนังสือแล้วนั้น การแจกประกาศนียบัตรแก่บรรดาครูก็นับว่าเป็น
 ของจำเป็นยิ่ง แทนที่จะไปเสียเงินค่าสอน การแจกประกาศนียบัตรให้แก่ครูในการที่
 อาสาสมัครมาสอนก็เช่นเดียวกับการแจกประกาศนียบัตรให้แก่เรียนที่มาร่วมเรียนนั้น เป็น
 การจำเป็นอยู่อย่างหนึ่งที่จะต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการสอนหนังสือแก่ผู้ไม่หนังสือ—
 ้สอทุก ๆ ครั้งไป

เมื่อเสร็จพอแจกประกาศนียบัตรแล้ว ผู้ที่สำเร็จการศึกษาชั้นต้นก็จะเรียนต่อไปใน
 แบบเรียนเล่ม ๒ ซึ่งกำลังจัดทำอยู่ ส่วนคนที่ยังไม่ได้รับประกาศนียบัตรก็ยังคงเรียน
 แบบเรียนเล่ม ๑ ต่อไป เพื่อมุ่งที่จะรับประกาศนียบัตรซึ่งจะได้แจกกันอีกในเร็ว ๆ นี้

อนึ่ง ไคมนักเรียนพวกใหม่มาดัดตนเรียนแบบเรียนเล่ม ๑ อีก ขณะที่กำลังเขียน
 รายงานฉบับนี้ขอทูลไคราซ เราได้อ่านพบข่าวในหนังสือพิมพ์กล่าวว่า จำนวนของผู้มา
 รับการศึกษาได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย นับเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า การศึกษาผู้ใหญ่ได้

หนังสือแนบเมื่อมีการจัดดำเนินไปก็จะได้ครบถ้วนแล้ว ย่อมจะเป็นเครื่องส่งเสริมให้การ
ดำเนินงานครั้งต่อไปได้ผลสมบูรณ์ขึ้น

ถ้าเราได้นำการจัดทำที่สามารถ และมีการโฆษณาเพียงพอแก่ความต้องการ
แล้ว การจัดทำแผนทดลองอื่นๆ ซึ่งไม่ใหญ่โตมากนัก ก็อาจจะทำได้ไม่ว่าในชุมชน—
ภูมิภาค โดยจัดทำติดต่อกันเรื่อยไป ทุกๆ ครั้งก็จะก่อให้เกิดความสนใจและเห็นผล
ยิ่งขึ้นทุกที

แผนทดลองในการจัดสอนหนังสือแก่ผู้ไม่รู้หนังสือครั้งที่๒

ที่ตำบลจอหอ จังหวัดนครราชสีมา

ระหว่างวันที่ ๑๑—๒๖ กุมภาพันธ์

เมื่อมีการจัดทำแผนทดลองที่बारเซ่นสิ้นสุดลงแล้วได้เพียงเล็กน้อย คณะของ
เราทั้งหมดพร้อมด้วยนายบุญช่วย สิมพงษ์ กับคณะ ก็ได้เดินทางโดยรถไฟเป็น
ระยะทาง ๒๘๕ กิโลเมตร จากกรุงเทพฯ ไปยังจังหวัดนครราชสีมา (โคราช) ซึ่ง
เป็นเมืองใหญ่ในดินแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือแห่งประเทศไทย

ใน ๒—๓ วันแรกที่เราได้ไปถึง เราได้ประชุมปรึกษาเรื่องราวต่างๆ กับบรรดา
เจ้าหน้าที่ประจำจังหวัดข้างท่าน ซึ่งมี

หลวงจรดประภาส

ข้าหลวงตรวจการมหาดไทยภาค ๓

ขุนบริบาลบรรพตเชตย์

ข้าหลวงประจำจังหวัดนครราชสีมา

นายขาว โกมลนิศร

ข้าหลวงตรวจการศึกษาศึกษาธิการภาค ๓

ทุก ๆ คนมีความยินดีอย่างลึกซึ้งเมื่อทราบว่า เราได้เลือกเอาคำขวัญ
โคราชเป็นสถานที่ดำเนินการจัดทำแผนทดลองคราวนี้ และระหว่างที่เราพักอยู่ที่นั่น
ท่านเหล่านั้นก็ได้ให้ความร่วมมือร่วมใจและความช่วยเหลือด้วยความขยันขันแข็ง

จอหอเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อยู่ห่างจากโคราช ๑๐ กิโลเมตร เป็นหมู่บ้านชนบทที่
แท้จริงเหมือนหมู่บ้านอื่นๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาษาพูดของคนที่นี่เพ
ระจำอยู่ในจอหอ มีหลายคำที่คนใกล้เคียงๆ กรุงเทพฯ ไม่ใช้พูดกัน เราได้พยายามที่จะ
เขียนบทเรียนขึ้นสองบทหนึ่ง ประกอบด้วยคำที่คนต่างถิ่นทางบางเขนและทางจอหอรู้จัก
และเพราะว่าท้องถิ่นทั้งสองนี้มีภาษาพูดประจำท้องถิ่นใกล้เคียงกันด้วยเหตุนี้ บทเรียนซึ่ง
เรจัดขึ้นให้เหมาะทั้งคนทางบางเขนและทางจอหอ จึงเป็นบทเรียนที่อาจพอใจให้เป็น
ประโยชน์ได้แทบทั่วทุกแห่งในประเทศไทย

ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้เดินทางโดยรถไฟจากกรุงเทพฯ มา
ถึงโคราชในวันพฤหัสบดีที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ และวันรุ่งขึ้นคือวันศุกร์ที่ ๑๑ เป็นวัน
ทำพิธีเปิดสำหรับการจัดทำแผนทดลองคราวนี้ ในตอนเช้า เรามีการประชุมบรรดาครู
ต่างๆ ประมาณ ๑๐๐ คน เป็นครั้งแรกในท้องบรรยายของโรงเรียนชาชีวะสตรีที่โคราช
คือโรงเรียนการช่างสตรี และที่เห็นเกี่ยวข้องกับที่ปฏิบัติที่กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้ประชุม
ครูเหล่านั้นทุกเช้าในระหว่างที่มีการจัดทำแผนทดลอง

ตอนบ่ายในวันที่มีการทำพิธี เปิด ผู้สนใจได้มาชุมนุมกันที่จอหออย่างล้นหลาม
ราว ๕๐๐๐-๘๐๐๐ คน สนามโรงเรียนประคัยประคาศักดิ์ของสหประชาชาติบ้าน
โรงและเตนท์โคกสร้างขึ้นเป็นอันมาก เพื่อใช้เป็นที่พักแรมผลัดกันต่างๆ ของโรงเรียน

ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้เป็นผู้กล่าวคำปราศรัย และแล้ว
ก็เปิดฉากชุมนุมใหญ่หน้าโรงเรียน ประกาศเริ่มการจัดทำแผนทดลองทั้งที่ท่านได้เคย

กระทำมาแล้วทั้งข้าง เช่น การแสดงวิธีสอนบทเรียนบทแรกได้เกิดขึ้นภายในโรงเรียน และมีผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกมาร่วมรับการสอนประมาณ ๕๐ คน

เมื่อการสอนได้ยุติลงแล้ว นักเรียนชายหญิงของโรงเรียนราษฎรทันตราราชสีมา ได้มีการเดินขบวนและแสดงกายบริหาร ศิษย์การยืนแสดงยักย่อน และนักเรียนอื่นๆ แสดงการชักมวยไทย ในตอนค่ำมีการฉายภาพยนตร์เคลื่อนที่ ๓ รอบ และพวกครูได้มีการแสดงละครบนเวทีเกี่ยวกับการสอนหนังสือคนที่ไม่รู้หนังสือ ละครเรื่องนี้นายแพทย์สุพรรณ ขวัญมิตร แห่งกรมทหารเสนารักษ์เป็นผู้แต่ง สรปแล้ว เหตุการณ์ในวันนั้นเป็นเหตุการณ์ที่มหัศจรรย์และสำคัญยิ่งสำหรับประชาชนชาวโคราชและรอบห

การอบรมครูที่โคราช

ในระหว่างเวลา ๒ สัปดาห์ที่มีการฝึกสอนหนังสือผู้ใหญ่ที่ตำบลรอบห เราทำงานเกี่ยวกับการอบรมครู และในตอนบ่ายครูแต่ละคนจะต้องสอนผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือคนหนึ่ง และเช่นเดียวกันกับที่ข้างเช่น พวกครูจะได้รับการฝึกให้สอนบทเรียนทุกๆ วัน

มีคำหลายคำที่ใช้กันที่ข้างเช่น กลายเป็นคำที่แปลก สำหรับผู้ที่มาร่วมรับการสอนที่รอบห แต่โดยอาศัยความชำนาญของพวกครูที่หมดแล้ววันๆ เราได้หาคำอื่นใหม่ๆ ขึ้นเป็นคำธรรมเนียมสามัญ และรู้จักกันเป็นส่วนมากในประเทศไทยมาเปลี่ยนใช้แทน แบบเรียนทุกๆ แผ่นทั้งชุดต้องพิจารณากันอย่างถี่ถ้วน และเมื่อเห็นว่าจำต้องเปลี่ยน แปลงกันแล้ว ศิษย์ของเราอันประกอบด้วย นายพิลลีย์ เกียรย์ ปรมาจารย์ของเรา นายแทน จัระพิตร และนายอุทิศ ก็ได้รวมกันสร้างแบบเรียนสำหรับสอนอ่านแผ่นใหม่ขึ้น

เมื่อการตรวจงานแบบเรียนสอนอ่านเสร็จเรียบร้อยแล้วทั้งซีก ก็พอที่จะลงกำหนด
 ระยะเวลาแก่ประกาศนียบัตรที่ขอขอ แบบเรียนเหล่านี้เราได้อายุรูปเอาไว้และภาพ
 พิมพ์ที่เราจะใช้เป็นแบบสำหรับพิมพ์ขอเรียนโดยอาศัยทฤษฎีการพิมพ์โดยวิธีถ่าย
 ภาพ (Offset Method) ในกรุงเทพฯ แท้พิมพ์โดยวิธีถ่ายภาพนี้มี ๒ แห่ง โดยที่
 แบบเรียนมีภาพทั้งหมดมากกว่า ๒๒๕ ภาพ ฉะนั้นถ้าจะให้พิมพ์โรงพิมพ์ธรรมดาแล้ว
 ก็จำเป็นต้องมีสีของภาพทุกภาพแยกกัน นอกเหนือไปจากตัวพิมพ์ที่จะต้องใช้เรียงแต่
 ถ้าจะให้มีการพิมพ์แบบถ่ายภาพ แบบเรียนของเราถ้าพร้อมที่จะเข้าสู่แท่นพิมพ์ทันทีใน
 เมื่อเรากลับมาถึงกรุงเทพฯ

ในระหว่างที่ทำการขอยืมครุฑโคราช แบบเรียนเล่ม ๒ ซึ่งเราได้เขียนค้างไว้
 ครึ่งหนึ่ง ตอนที่เดินทางไปจากกรุงเทพฯ มาจนถึงจังหวัด และเพราะว่าเราไม่
 อึกมากมาเดินแต่ความขี้เกียจที่จะบรรจงไปในแบบเรียนเล่ม ๒ เราจึงตกลงกัน
 จากกำหนดสัปดาห์หนึ่งระดับหนึ่ง ระดับที่ออกครั้งแรกมีลักษณะเป็นหนังสือพิมพ์สำหรับ
 ศึกษานาน พวกครูได้ช่วยกันออกความคิดเห็นข้อหนึ่งคือพิมพ์ระดับนี้ ๒๕ ข้อ
 ในที่สุดโดยคำแนะนำของเลขาธิการข้างมาก เราได้ตั้งชื่อหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ว่า "ชาวค"
 อันเป็นชื่อที่ฟังแล้วเหมาะที่สุดสำหรับนักเรียนหนังสือพิมพ์หน้าใหม่ทั้งหลาย

"ชาวค" ออกครั้งแรกมีเรื่องซึ่งพวกครูได้พากันเขียนไว้กว่า ๗๐ เรื่อง ตัดอยู่
 บนแผ่นกระดาษไว้คำว่า "ชาวค" ซึ่งเขียนเป็นอักษรตัวเขียนๆ

เมื่อการประชุมได้เสร็จสิ้นลงแล้ว เราได้ไปเก็บรักษาเรื่องเหล่านี้ไว้ เพื่อที่จะ
 เขียวสำหรับพิมพ์เป็นหนังสือพิมพ์ ซึ่งเราหวังว่าคงจะเห็นรักษา โดย ไม่ช้านัก
 หนังสือพิมพ์ดังกล่าวนี้ถ้าออกเป็นรายสัปดาห์ไม่ได้ ก็ควรจะออกอย่างน้อยเป็นรายบ๊อง
 และนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดการทดสอบหนังสือพิมพ์ไม่ว่าหนังสือ ถ้าหาก

ผเรียนนัยจะหักอ่านต่อไปอย่างสม่ำเสมอ ภายหลังที่ไต่ถามการสอนเป็นเวลา ๒-๓ สัปดาห์แรกๆ มาแล้ว

บทความต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์ฉบับนี้อาจจะต้องมีการคัดเลือกอย่างถี่ถ้วนมาลง เพื่อให้ได้เรื่องที่มีค่าความจริง บทความเหล่านี้เราจะพิมพ์ไว้หลายวันติดต่อกัน ในเมื่อตัวพิมพ์ของเรื่องยังไม่ทัน แล้วเขาเก็บรวบรวม โดยจัดแยกเป็นเรื่อง ๆ ไป เมื่อพิมพ์เป็นเรื่อง ๆ ได้มากแล้ว เราอาจจะมาเรียบเรียงกันเข้าเป็นเล่มได้ ทั้งนี้ เราจะได้หนังสือซึ่งเกี่ยวกับการทำนา, เกี่ยวกับการอาหาร, เกี่ยวกับการเลี้ยงเด็ก ฯลฯ พิมพ์จำหน่ายด้วยราคาเยาว่า ถ้าเราจะให้คำประพันธ์หนังสือ และการพิมพ์หนังสือเป็น งานคนละส่วนไม่รวมกันแล้ว

เราได้สนับสนุน ให้พวกครู แห่งสมาคมครูที่โคราช จัดออกหนังสือ พิมพ์นักเรียน แบบเดียวกับหนังสือพิมพ์ที่พัฒนาสังคมทั่วไทย แทนที่จะมาเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เป็นแบบลัทธิให้ครูตรวจ นักเรียนจะเกิดความขัดข้องได้เห็นบทความของตนปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ซึ่งพิมพ์หนังสือสำหรับผู้อ่านหนังสือออกใหม่ ณ กรุงเทพฯ และในลักษณะ การเขียน นักเรียนจำนวนไม่น้อยที่เคยจะเกิดสมรรถภาพทางการประพันธ์ขึ้น และใน ระยะเวลาไม่นานนัก จำนวนนี้ก็จะประพันธ์บทความความสามารถจริง ๆ ของไทยก็จะมากขึ้น

ขุณฐิรายชื่อบทความต่าง ๆ ซึ่งปรากฏอยู่บนหนังสือพิมพ์ที่พัฒนา “ข่าว” แสดงเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดความสนใจในเมื่อเห็นคนอ่านพยายาม แต่ละบทความ เขียนโดยบุคคลแต่ละคน เช่น

๑. วีระสวไทย	๔. ท่าไม้การกำร้างตกไปอยู่ในมือคน
๒. ใต้, ยอกทิวอย่าง	ท่างท้าว
๓. เลียงไก่ในนา	๕. กลัว

๖. การหาลำโพงภายในบ้าน
 ๗. การเลี้ยงไหม
 ๘. เศษอาหารกลายเป็นทองคำ
 ๙. บ้านกับโรงเรียน
 ๑๐. ภาพโรค
 ๑๑. โรคเรื้อน
 ๑๒. หนังสือพิมพ์
 ๑๓. ผ่าย
 ๑๔. วันมหาสังกรานต์
 ๑๕. นกกระหายทำรังด้วยปาก
 ๑๖. นกฟองเรอ เลือฟองยา
 ๑๗. ท่านไม่ชอบงานจะทำอย่างไร
 ๑๘. ประชาธิปไตย
 ๑๙. ท่านผู้หญิงโม (ท้าวสุรนารี)
 ๒๐. ยิงเรณูยิงรุ
 ๒๑. โทษของการพนัน
 ๒๒. ความกล้าหาญ
 ๒๓. ชนากตของลูก
 ๒๔. เรือชนหัว
 ๒๕. โรคภัย
 ๒๖. แข่งสมมติ
 ๒๗. วันชัยไม่กั
๒๘. โรคระบาดสัตว์
 ๒๙. วิทยุ
 ๓๐. สหกรณ์
 ๓๑. นำเที่ยวประเทศไทย
 ๓๒. นานาภานิต
 ๓๓. พระสุริโยทัย
 ๓๔. ชิงช้าตี
 ๓๕. พ่อแม่อบรมลูก
 ๓๖. เงินภาษีอากร
 ๓๗. การทองกึ่งปลาอย่างง่าย ๆ
 ๓๘. การปลุกอ้อยพันธุ์นาตาล
 ๓๙. การปลุกมันเหี้ย หรือมันไข่
 ๔๐. การปลุกกล้วย
 ๔๑. มารยาทการรับประทานอาหาร
 ๔๒. ตามให้ทัน
 ๔๓. วิธีกากระบายปลา
 ๔๔. แหวนวิเศษ
 ๔๕. เชิญเที่ยวงาน
 ๔๖. แมวกับสุนัข
 ๔๗. ไก่ชนระแน
 ๔๘. นิทานนกแก้วแอมวแสนกล
 ๔๙. ปลุกไข่เขาฟาง ปลุกหางเขาวัว

๕๐. ป้ายบอกเป็นประโยชน์แก่พช.	๖๐. โฉลกนศยวิง
๕๑. การเลือกพันธุ์ข้าว	๖๑. รังนกเต่า
๕๒. ต้นเถาวัลย์หายทรวง	๖๒. นำไปเที่ยวเขารักษากระดูก
๕๓. ทำคอกโค	๖๓. ชวนนาทก
๕๔. การโดยสารรถไฟ	๖๔. มาอ่านหนังสือกันเถิดพวกเรา
๕๕. คณิตศึกษา	๖๕. คำที่ใช้ไม่มีวัน ๒๐ คำ
๕๖. ทศศักรของโลกคืออะไร ที่ไหน	๖๖. รังนกเป็นเหมือนเช่นเขาค
๕๗. อิงชาติ	๖๗. โกงามเพราะคนคนงามเพราะแต่ง
๕๘. เงินเก็บและเงินกิน	๖๘. รุขะไรก็ไม่เท่าสุรชา
๕๙. ๓ ชั้นของคน	๖๙. พระบรมมยุรทรงม้าคืออะไร

การเดินทางมาเยี่ยมของผู้สังเกตการณ์แห่งองค์การศึกษา ฯ สหประชาชาติ

ในวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ทุก ๆ ท่านที่สมาคมครูมีความยินดีอย่างยิ่งเมื่อคณะขององค์การศึกษา ฯ สหประชาชาติอันประกอบด้วย เชอริ จอห์น ชาร์เจนทูล และ ดร. เปโตร ที. โอราตา พร้อมด้วยภริยา ได้เดินทางมาเยี่ยมโดยจะบรรจบตัวจากกรุงเทพฯ เพื่อสังเกตการณ์การจัดทำแผนทดลองที่โคราชเป็นเวลา ๑ วันในตอนเช้า คณะผู้แทนนี้ได้กล่าวคำปราศรัยแก่พวกเราและในตอนบ่ายได้ไปชมการสอนของครูที่ตำบลจอหอ ซึ่งครูกับนักเรียนกำลังสอนกันอยู่ตัวต่อตัว

หลังจากที่ได้เห็นแล้ว บรรดาผู้ใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งไม่ชอบให้เด็กอ่านได้โดยรวดเร็ว ทั้งเชอริ จอห์น และ ดร. เปโตร ได้มีความเห็นพ้องกันข้าพเจ้าว่า การจัดสอนหนังสือแก่คนไทย ที่เป็นผู้ใหญ่นั้นไม่มีอะไรบกพร่องแน่นอนแล้ว แต่ว่าการปรับปรุงที่เรียนที่เป็นอรรถกถาสำหรับ ผู้่านหนังสือใหม่ยังไม่ค่อยได้เริ่มกัน

อย่างจริงจัง ไทฮอนย่น เมื่อท่านทั้งสองเดินทางกลับมากลางกรุงเทพ ฯ จึงได้ให้สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ว่า

“การจัดหาหนังสืออ่านที่เป็นประโยชน์และที่เหมาะสม สำหรับผู้ใหญ่ซึ่งพึ่งอ่านหนังสือออกในประเทศไทยจะเป็นโครงการอันสำคัญของการศึกษาว สหประชาชาติ ที่มคอประเทศไทย”

บทความในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ๓๔ กุมภาพันธ์ มีข้อความต่อไปนี้—

“เชอร์ รอทุน ชาร์เจนท์ และ ทง. เปโตร ที่ ไชยวชาญ การศึกษาขององค์การศึกษา ฯ สหประชาชาติ ได้มาประชุมปรึกษาหารือกับบรรดาเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เป็นเวลา ๒ สัปดาห์ และในระหว่างนั้นได้เยี่ยมชมโรงเรียนต่าง ๆ ที่บางเขน จังหวัดอยุธยา และนครราชสีมา (โคราช) ด้วย ทั้งนี้เพื่อจะสร้างแผนการอันหนึ่งขึ้น”

“ผู้เชี่ยวชาญทั้งสองท่านรับรองในความร่วมมือของกระทรวงการอุตสาหกรรม กระทรวงเกษตรกรรม และกระทรวงการสาธารณสุข ในอันจะจัดหาที่เรียนที่เป็นประโยชน์ต่าง ๆ มาให้ ตามคำขอกเล่าของ ม.ส. มานี ชุมสาย หัวหน้าของ การต่างประเทศ แห่งกระทรวงศึกษาธิการ”

“ทั้งนี้ ถ้าเมื่อใด พลเมืองของราชอาณาจักรประมาณ ๑๐ ล้านคน มีการหัดอ่านหนังสือ ก็เป็นที่หวังว่า หนังสือเล่มเล็ก ๆ ง่าย ๆ และสนุกสนาน ก็จะได้นำมาสอนพวกมันในเรื่องที่เกี่ยวกับสุขวิทยา ปฏิบัติการเบื้องต้นทางการเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมมูลเคระห์ ความช่วยเหลือในทางเทคนิค จะได้รับการสนับสนุนอีกด้วย

“กล่าวกันว่า การให้การศึกษาแก่นักเรียนเกี่ยวกับพหุวัฒนธรรมด้วย
เป็นต้นว่าทางภาคอีสาน ควรจะมีการสอนเกี่ยวกับการปลูกล้วย ทางภาคกลาง
เกี่ยวกับการปลูกล้วย ทางภาคเหนือเกี่ยวกับการอุตสาหกรรมไม้สัก และทาง
ภาคใต้เกี่ยวกับการทำเหมืองแร่”

“ม.ส. มานี” กล่าวว่า ผู้เชี่ยวชาญการศึกษาขององค์การศึกษา
สหประชาชาติทั้งสองท่านมีความพึงพอใจในการสอนหนึ่งต่อหนึ่ง “ตัวต่อตัว”
(Each One Teach One) ซึ่ง คร. เถาหย เป็นผลึกชิ้น และในขณะนี้ ทฤษฎี
การสอนแบบกำลังทดลองอยู่ในโรงเรียนผู้ใหญ่ที่บางเขน และนครราชสีมา (แผน
ทดลองที่จอหอ)

การอบรมครูที่โคราชวันสุดท้าย

ในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันอบรมครูวันสุดท้ายที่โคราช เราได้
เป็นเกียรติที่ท่านศาสตราจารย์ ม.ส. ชัย มาลากุล ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้
เดินทางจากกรุงเทพฯ มากระทำพิธีปิดการดำเนินแผนทดลอง ท่านปลัดกระทรวงฯ
ฟังถ้อยมาจากการประชุมที่นครราชสีมาแล้ว ๆ นี้เอง ท่านได้กล่าวคำปราศรัย
แก่บรรดาครูผู้ที่มีความรับผิดชอบของประเทศไทยในฐานะเป็นสมาชิกขององค์การ
ศึกษาฯ แห่งสหประชาชาติ ทุกคำพูดของท่านปลัดกระทรวงฯ กล่าวออกมาจาก
หัวใจ และทุกคนรักใคร่และสรรเสริญท่านมากในเรื่องความมีลักษณะนิสัยที่ดีที่ท่านมี
ต่อเพื่อนร่วมชาติของท่าน รวมทั้งที่ท่านและความกระตือรือร้นอันแรงกล้าที่ท่านมี
ต่อโครงการการศึกษาหลักสูตรใหม่ในประเทศไทย

ในอันที่จะทำให้วิธีการเริ่มการฝึกสอนหนึ่งต่อหนึ่งได้แพร่หลายตามท้องถิ่นต่าง ๆ
ในแบบเดียวกันกับแผนทดลองสองคราวที่จัดทำไปแล้วข้างนั้น ในวันอบรมครู

วันสุดท้าย พวกครูจึงไต่ถามคำแนะนำในการดำเนินการจัดทำเป็นขั้น ๆ ไปรวม
 ๑๕ ชนซึ่งพวกครูและกระทรวงศึกษาธิการควรระมัดระวังเป็นพิเศษในการดำเนินการ
 การสอนแบบตัวต่อตัว ซึ่งจะต้องกระทำร่วมกันคือ—

๑. เมื่อจะเริ่มการสอนหนังสือแก่ผู้ไม่รู้หนังสือตามท้องถิ่น หัวหน้าของ
 การศึกษาผู้ใหญ่ จะไต่ถามแก่บรรดาครูและเจ้าหน้าที่แผนกศึกษาธิการ และจะ
 ไต่ถามทั้งเจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นชนคนหนึ่งสำหรับการดำเนินงานแต่ละครั้งไป

๒. ต่อจากนั้นเจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นจะต้องทำการสำรวจสำมะโนครัวของคนที
 ี่อ่านหนังสือออก และจะรายงานไว้สำหรับกำหนดให้เป็นครูผู้สอนต่อไป

๓. เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นจะต้องสำรวจจำนวนคนที่อ่านหนังสือ ไม่ออก ด้วย
 และกำหนดลงไปว่า ในการทำแผนกของครั้งแรกนั้น จะให้谁来ช่วยการ
 สอนใดคนหนึ่ง

๔. ต่อมาให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นมีหนังสือไปยังหัวหน้าของการศึกษาผู้ใหญ่
 เพื่อขอหนังสือเวียนมาให้แก่ผู้มาช่วยการสอน ๑ คนคือ ๑ เล่ม

๕. ขณะที่กำลังคอยขอร้องให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นกระทำการโฆษณาถึง
 การจัดการดำเนินการสอนแก่ผู้ไม่รู้หนังสือ ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นทุกวิถีทางเท่าที่จะ
 สามารถทำได้ ด้วยการขอร้องโฆษณา ด้วยเอกสาร หรือด้วยสุนทรพจน์

๖. ในการเปิดการจัดการดำเนินการสอนหนังสือแก่ผู้ไม่รู้หนังสือ ในท้องถิ่น
 เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นจะต้องประกอบพิธีเปิดอย่างมีไพเราะ เพื่อให้ประชาชนในถิ่น
 นั้นเกิดความสนใจ

๗. ให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นเรียก ประชุมบรรดาผู้ที่ไต่ถามการศึกษา มาแล้ว
 และกล่าวสุนทรพจน์จูงใจให้บรรดาท่านเหล่านั้นมาช่วยร่วมมือกันทำการสอน

๘. ประกาศรับสมัครผู้อาสาสมัครมาทำการสอน ให้ครูทุกคนที่อาสาสอนเขียน
ชื่อของตนพร้อมด้วยชื่อของบุคคลที่ตนต้องการสอน

๙. ให้เจ้าหน้าที่จ่ายขบถเรียนให้แก่ครูที่อาสาสอน และขอบรมขันแจ้งให้ครู
เหล่านั้นฟังถึงวิธีการสอนเพื่อให้ครูทุกคนจะได้รู้จักสอนขบถเรียนเหล่านั้น

๑๐. วิธีการสอนแบบ “ตัวต่อตัว” (Each One Teach One) ข้าราชการทำ
กันที่บ้านหรือที่ใดก็ได้ ซึ่งสะดวกที่สุดแก่ครู และผู้เรียนก็ได้เช่นกัน

๑๑. ให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นทำบันทึกอย่างละเอียด เกี่ยวกับผู้มารับการสอน
และความคืบหน้าที่เขาได้กระทำไป

๑๒. ในตอนปลายของสัปดาห์ที่สอง ให้เจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นจัดการสอน
ผู้มารับการสอน ผู้ที่ขบถเรียนเล่มแรกก็จะได้รับประกาศนียบัตร ในวันแรก
ประกาศนียบัตร ซึ่งจัดขึ้นเป็นพิเศษ ให้ข้าราชการผู้เกี่ยวข้องคนหนึ่งกล่าวสุนทรพจน์
และแจกประกาศนียบัตรให้แก่บรรดาครูทุกคนผู้มาฟังการณีกะไรใช้ชาติด้วย

๑๓. ให้ผู้ที่อ่านหนังสือออกใหม่เรียนต่อไปในเล่ม ๒ หนังสือเล่มนี้ให้อ่าน
พร้อม ๆ กันในห้องเรียน โดยปกติให้ครูสอนนักเรียนทั้งหมดเพียงคนเดียว หรือ
จะให้สอนตัวต่อตัวก็ได้

๑๔. ให้ครูทุกคนส่งเสริมผู้อ่านหนังสือออกใหม่ให้สอนหนังสือเล่มแรกแก่ผู้
อ่านหนังสือยังไม่ออก ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของเขาเองเอง คือจะทำให้ไม่ลืมสิ่งที่
ได้เรียนมา และเพื่อประโยชน์ของการจัดการดำเนินการสอนหนังสือผู้ที่ไม่รู้หนังสือออก
ด้วย คือจำนวนของผู้ที่อ่านหนังสือออกก็จะทวีคูณขึ้นเป็นลำดับ ๆ ไป

๑๕. ทุก ๆ ๒-๓ อาทิตย์ ให้มีการทำพิธีแจกประกาศนียบัตรขึ้นครั้ง
หนึ่ง และทุก ๆ ครั้งให้ให้มีการฉลองอย่างมโหฬารควบกันไปด้วย

การทำพิธีแจกประกาศนียบัตรที่จอหอ

การทำพิธีแจกประกาศนียบัตรที่จอหอ ได้จัดใหม่ขึ้นเมื่อปลายวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ผู้มารับการสอบรู้สึกทึ่งใจไม่ยอมมาจากการเรียนแม้แต่ในวันนั้น ในคอนตันได้พากันเข้าห้องเรียน ๆ ตามปรกติก่อน ซึ่งส่วนมากท่อนอ่านหนังสือเล่ม ๒ ไปได้มากแล้ว

ในที่สุด เหล่าผู้มารับการสอบก็ออกมาจากสถานที่เรียน ขึ้นเรียงเข้าแถวกันหน้ากระโจมที่จัดเตรียมเพื่อการนี้ ท่านข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นผลกล่าวคำปราศรัยก่อน ครั้นแล้วท่านปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวสุนทรพจน์ด้วยถ้อยคำอันจับใจ และแจกประกาศนียบัตรให้แก่ผู้มารับการสอบ ๓๑ คน ที่เรียนจบชั้นเรียนเล่มแรก ภาพชาวชนบทหญิงชายอันมีกายลง "ไหว" (ประสานมือทั้งสองเข้าด้วยกันตามประเพณีไทย คล้ายในการสวดมนต์) ขณะรับประกาศนียบัตรจากมือของท่านข้าหลวงการชั้นผู้ใหญ่ นั้น เป็นภาพที่ก่อให้เกิดความประทับใจยิ่งนัก และเสียงปรบมือถวญวญ คำนวณรับผู้สำเร็จการศึกษาใหม่นั้นก็เช่น เครื่อง แล้ง ให้เห็นว่า เขาผู้นั้นได้เริ่มก้าวขึ้นสู่เวทีใหม่แห่งการอยู่ดีกินดี และการมีส่วนร่วมปฏิบัติหน้าที่ของพลเมืองแห่งประเทศชาติของเขาอย่างเต็มเปี่ยมจริงแล้ว

ครุฑทุกคนก็ได้รับแจกประกาศนียบัตร ซึ่งแสดงถึงความสามารถและความพากเพียรในการขบเพียรถุณยกิจที่เขาแต่ละคนทั้งหลายได้กระทำไปเพื่อชาติ โดยการมาสอบนี้ไม่มีหนังสือการจัดการกำหนด งานการสอนหนังสือแก่ผู้ไม่มีหนังสือที่จอหอ ซึ่งอาจจะใช้เป็นแบบฉบับ สำหรับทุก ๆ แห่งในประเทศไทยระกักระทำตามให้เท่า หรือก็ขงขึ้นกว่านั้นก็ได้สันสัถยด้วยการฉายภาพยนตร์ และเล่นละครอันเป็นมหรสพสำหรับราษฎรทุกคนในตำบลชมในคืนวันนั้น

คำแนะนำ

เมื่อเราเดินทางกลับกรุงเทพ ฯ ข้าพเจ้าได้เข้าพบสนทนากับท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการครั้งหนึ่ง ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการ ฯ ได้ขอให้ข้าพเจ้าจัดส่งคำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับการศึกษาที่กระทำให้หนังสือในประเทศไทย

ข้อความต่อไปนี้คัดจากจดหมายของข้าพเจ้า ถึงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม

ย่นสั้นกิจการเราของเรานี้ในวันที่ ๕ มีนาคม ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติที่จะแนะนำให้กระทรวงศึกษาธิการพิมพ์แบบเรียน ๒ เล่มชุดก่อนวันที่ ๑ เมษายน คือ

๑. แบบเรียนเล่ม ๑ มี ๔๐ หน้า เหมือนกันฉบับภาพตัวอย่าง ซึ่งกำลังนำเสนอมายังท่านพิจารณา การพิมพ์แบบ Offset ของเซเวนธู เคียวแอกเวนคิสท์ จะพิมพ์แบบเรียนเล่มนี้ด้วยกระดาษอย่างดีเป็นจำนวน ๕๐๐๐ ฉบับ ด้วยราคา ๓,๒๐๐ บาท ซึ่งเป็นราคาที่ถูกลงสำหรับงานนี้ ๆ เช่นนี้

สำหรับการพิมพ์ซีกคำชี้แจง ๒-๓ หน้า และบัญชีคำท้ายนั้น จะพิมพ์ที่โรงพิมพ์อีกโรงพิมพ์หนึ่งโดยเสียเงินเพียงเล็กน้อย

หนังสือเล่มหนึ่ง ๆ ก็ลดลงแล้วจะลงทุนไม่เกิน ๑ บาท (.๐๕ เหรียญ)

๒. แบบเรียนเล่ม ๒ มีประมาณ ๗๕ หน้า เหมือนกับตัวอย่างที่ส่งมาให้ท่านเพื่อพิจารณา หนังสือเล่มนี้อาจพิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาได้ ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะพิมพ์เพียง ๕๐๐๐ ฉบับ ก็ควรจะสิ้นเงินราว ๑๐,๐๐๐ บาท หรือมากกว่านั้นเพียงเล็กน้อย

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอแนะนำให้มีการจัดทำหนังสือพิมพ์ชนิด ๔ หน้ากระดาษขนาด ๓๑๕ มม. ใช้ในแบบเรียนสองเล่มแรก ในหน้า ๆ ให้พิมพ์

คำใหม่ ๆ ขึ้น ๑๐ คำ ข้าพเจ้าต้องการใหม่หนังสือพิมพ์ดวงจันทร์แทนแบบ
เรียนเล่ม ๓ หนังสือพิมพ์ให้ออกสัปดาห์ละครั้ง และขายในราคาถูก ๆ ผู้อ่าน
คงจะช่วยกันออกเงินทำ หนังสือพิมพ์ทุกตัวนี้ จะทำให้ผู้อ่านหนังสือออกใหม่
สามารถรู้คำศัพท์ต่าง ๆ ได้ถึง ๕๐๐๐ คำในเวลา ๑ ปี

ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ให้แจกแบบเรียนเล่ม ๑ และ ๒ และหนังสือพิมพ์
ฉบับพิมพ์ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าแนะนำให้แจกขึ้นแก่เจ้าหน้าที่แผนกศึกษาธิการ, บรรดา
ครู และนักเรียนครุฑที่โรงเรียนฝึก จาก แผนก ครุฑศาสตร์ ของ เจ้าหลวงมณฑลพายัพ
และแก่นักเรียนโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้อบรม รวมทั้งคนอื่น ๆ
ซึ่งได้รับการอบรมก่อนวันที่ ๑ เมษายน นี้

ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ควรจะขอให้บรรดาท่านเหล่านั้นทั้งหมดทำการสอนผู้
ไม่รู้หนังสืออย่างน้อยคนหนึ่งในขณะที่ยังอยู่ และให้ส่งรายงานที่บันทึกไว้ไปยัง
กองการศึกษาผู้ใหญ่ เมื่อสิ้นสุดการหยกเทศ

ถ้าการทดลองแผนกทดลองกับนักเรียนนี้เป็นผลสำเร็จ ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ให้
แจกหนังสือทั้งหมดยกที่มีอายุเกิน ๑๐ ปี ขึ้นไปในประเทศไทยมาทำการสอนผู้ไม่รู้
หนังสืออย่างน้อยปีละ ๑ คน จนถึงสิบได้ได้ และได้รับประกาศนียบัตร การนี้
ควรจะเริ่มได้ในปี พ.ศ. ๒๔๗๓

เมื่อการทดลองขึ้นทั้งสองพร้อมด้วยหนังสือเรียน ๕๐๐๐ เล่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ท่านก็จะสามารถเห็นได้แจ่มกระจ่างว่า จะเป็นการทำให้คนรู้หนังสือทั่วประเทศได้
อย่างไร

ขึ้นที่สามจะได้อบรมด้วยการประกาศสงครามกับความไม่รู้หนังสือในฐานะที่เป็น
“ศัตรูหมายเลข ๑” และจากการให้ทุกคนที่รู้หนังสือขณยู่ดี เป็นทหารสอนผู้ไม่รู้
หนังสืออย่างน้อยปีละคน

ควรระไ้ขอของพระสงฆ์ให้คงโรงเรียนขึ้นในวัดอย่างที่ท่านได้เคยทำมาแต่
ก่อน แต่คราวนี้ให้สอนต่อไปให้นานกว่านั้น บรรดาโบสถ์คริสต์เตียนและสัเทรวัก
ควรไ้รับการขอของเช่นกัน พวกคริสต์เตียนนั้นปรารถนาที่จะเริ่มตนอยู่แล้ว

บรรดาโรงงานอุตสาหกรรม, องค์การสมาคมต่าง ๆ, ตลาด, สถานที่สาธารณะ
อื่นๆ อาทิ เช่น ห้างร้าน ก็ควรมีการจัดทำให้นักหนังสือด้วย ทั้งควรระไ้ขอของ
นายจ้างให้รับผิดชอบในการศึกษาของลูกจ้าง

เมื่อไ้เรียนแบบเรียนเล่ม ๒ จบแล้ว ผู้เรียนทุกคนน่าจะไ้ลงข้อสอบกับ
หนังสือพิมพ์ชนิด ๔ หน้า ผู้หนังสือใหม่ ๆ จะต้องอ่านหนังสือเรื่อย ๆ ไปด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

แฟรงก์ เลอบัค

ทฤษฎีการบรรยาย ตรงกันข้ามกับทฤษฎีการอ่านในการศึกษาหลักสูตร

ตลอดเวลาที่กำหนดทั้งสองครั้งแรกที่ทางเซนและทรีฮอส ได้มีบรรดาผู้แทน
ของกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ มาบรรยายเรื่องราวใหญ่ที่อ่านหนังสือไม่ออกฟัง การ
บรรยายเหล่านี้ได้จัดใหม่ขึ้นในช่วงที่สอง เมื่อผู้อ่านหนังสือไม่ออก เสร็จจากการเรียน
แล้ว

ขณะที่ข้าพเจ้าฟังคำบรรยายเหล่านี้โดยอาศัยลำนำ ข้าพเจ้าเกิดความปรารถนา
อย่างแรงกล้าที่จะให้มีการ จัดพิมพ์ หนังสือต่าง ๆ ในสิ่งที่สำคัญ ๆ ขึ้นไว้ สำหรับผู้
เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างถูกต้อง และเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านบทบทวนไปมา
จนกว่าเขาจะมีความรู้ที่เจนในเรื่องราวเหล่านั้นทุกข้อ ข้อเสียในการบรรยายก็คือว่า
คำพูดมักจะค่อย ๆ หายไปในอากาศคล้ายควันไฟ อาจจะมีค้ำอยู่ในความทรงจำบ้าง
เพียงเล็กน้อย และมักจะผิดพลาดเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น การจัดทำพิมพ์เรื่องราวที่เป็น
เอกสารจึงเหมาะสำหรับการอ้างอิง และอีกประการหนึ่ง ก็เป็นการย่นย่อสิ่งที่กล่าวออกไป
ให้เพิ่มความมั่นคงมากขึ้น

ข้อเสียเกี่ยวกับทฤษฎีการบรรยายที่เห็นอีกก็คือว่า เมื่อการบรรยายสิ้นสุดลง
แล้ว เราไม่มีวิธีที่แน่นอนอย่างใดเลยที่จะกำหนดค่าของคำบรรยายซึ่งได้กล่าวออกไป
ไปแล้วนั้น อย่างไรก็ดี ถ้าคำบรรยายทั้งว่าถูกจัดพิมพ์ขึ้นหรือจะพิมพ์แต่เพียงข้อความ
โดยย่อ ก็ระมัดระวังไว้ว่าเรามีวิธีสำรวจตรวจสอบได้อย่างหนึ่ง

อันผู้บรรยายก็จะมีโอกาสกระตือรือร้นในการบรรยายของเขาให้ดีขึ้น ถ้าเขา
ได้รับการร้องขอให้พิมพ์คำคำบรรยายของเขาโดยย่อมาล่วงหน้า

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงหวังว่า ในการดำเนินการจัดทำแผนทั้งสองซึ่งจะเกิดขึ้น
ในเวลาข้างหน้าทั่วประเทศไทยนั้น ผู้บรรยายจะต้องจัดทำหัวข้อบัญญัติเรื่องของตนนำมา

บรรยายเสียก่อน และเขียนขึ้นโดยใช้ศัพท์หรือถ้อยคำสำหรับผู้่านหนังสือไม่ค่อย เพื่อ
เขาไว้ง่ายแก่ผู้มารับการสอน เมื่อการบรรยายใกล้เสร็จลงแล้ว และถ้าเมื่อ
บรรยายกล่าวอะไร ๆ ออกมาสูงกว่าความรู้ของผู้ฟัง ซึ่งมีกระเป็นเช่นน้อยน้อย ๆ แล้ว
อย่างน้อยผู้มารับการสอน ก็อาจจะสามารถอ่านรู้ความใจความสำคัญ ๆ ซึ่งได้
บรรยายมาแล้วได้

การขาดวัตถุต่าง ๆ สำหรับผู้อ่านหนังสือออกใหม่ ๆ

การขาดแคลนอันยิ่งใหญ่ในโรงเรียนที่ เหมาะสม สำหรับผู้ใหญ่ซึ่งยังอ่าน
หนังสือได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ได้ปรากฏเห็นชัดขึ้นทันทีที่เราเริ่มทำการเลาะหาหนังสือทั้ง
วัน

ด้วยความอนุเคราะห์ของบรรดาครูหลายคน หนังสือที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะสม
ก็มีเพียงหนังสือต่อไปนี้

แบบเรียนสำหรับผู้ใหญ่หลายเล่ม เรียบเรียง โดย นายบุญ ช่วย สมพงษ์

แบบเรียนภูมิศาสตร์เล่มหนึ่ง ชื่อ ประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง

แบบสอนอ่านธรรมวิธีและอุปนิสัย เล่มหนึ่ง

แบบสอนอ่านธรรมชาติและวิทยาศาสตร์ เล่มหนึ่ง

หนังสือสำหรับเด็กชดคลึงนิยาย

หนังสือนิทานอีสปทั้ง ๒ เล่ม

หนังสือเหล่านี้ส่วนมากมิได้ใช้สอนเด็กตามโรงเรียน แต่ว่ามีประโยชน์และ

คุณค่าบางประการแก่ผู้ใหญ่

ข้าพเจ้าขอแนะนำ ให้ องค์การศึกษา ฯ แห่งสหประชาชาติ พิจารณา ส่งใครคนคนหนึ่งมา
ประเทศไทย เพื่อร่วมกันจัดทำหนังสืออ่านที่เหมาะสมสำหรับผู้่านหนังสือออกใหม่ ๆ

คำแนะนำอื่น ๆ

ข้าพเจ้าขอแนะนำให้มีการจัดส่งใครคนหนึ่งที่สามารถระพิกอยู่ในประเทศไทยได้หลาย ๆ เดือน มาประเทศไทย เพื่อฟื้นฟูงานบ้านอื่น ๆ ที่ ๆ ไปสำหรับผู้ใหญ่ งานที่ข้าพเจ้าสนใจโดยละเอียดก็คือ การจัดการสอนหนังสือผู้ใหญ่ที่อ่านหนังสือไม่ออกให้อ่านออก และข้าพเจ้าไม่มีความสามารถที่จะฟื้นฟูการอุตสาหกรรมพื้นเมืองให้ก้าวหน้าเลย แต่ข้าพเจ้าสนใจสนับเรื่องนี้อย่างแรงกล้า

ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ดร. เพนเกลตัน อดีตผู้สอนศาสนา เป็นผู้มีอิทธิพลอย่างยิ่งในประเทศไทย ในการทำพืชที่เป็นอาหารและผักแปลงรวมการเกษตรกรรมให้มีความสูงขึ้น ดร. เพนเกลตัน ได้เคยรับราชการอยู่ที่วิทยาลัยไทย

วิจัย ๆ ที่จะเปิดเผยให้เห็นว่าเหล่าท่านผู้ใหญ่ผู้มีความเห็นการบ้านต่าง ๆ ในประเทศไทย จะต้อนรับข้อใดข้อไหนก็ค่อย ๆ การจัดหาหนังสือเล่มหนึ่งให้กับเขาทั้งเช่น "ประธานกรรมราชอธิการอาชีพต่าง ๆ" ซึ่งกระทรวงการมหาดไทยเป็นผู้พิมพ์ออกเผยแพร่ และขอรับให้ท่านเหล่านั้นใช้พิจารณาญาณสำรวจตรวจทานว่าอะไรเป็นสิ่งที่ประเทศไทยต้องการหรือจำเป็นมากที่สุด และเปรียบเทียบกันกับผู้อื่นด้วยชาญในค่านั่น ๆ โดยเฉพาะ

ประเทศไทยยังเคราะห์ร้ายอยู่อย่างหนึ่งก็คือ ที่ดินทางภาคกลางและภาคใต้ของประเทศไทยนั้นมั่งเจ้าของผู้ซึ่งทอดทิ้งไม่เหลียวแลอีกเป็นอันมาก ข้างที่องค์การศึกษาแห่งสหประชาชาติอาจจะสามารถศึกษาเหตุผลและหาทางแก้ไขได้

การเปลี่ยนแปลงตัวอักษร

ตัวอักษรภาษาไทยควรมีการเปลี่ยนแปลงกันอย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีปัจจุบันขณะที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้ารัฐบาลอยู่ในสมัยหนึ่งเมื่อไม่กี่ปีล่วงมาแล้วได้ลดจำนวน

ตัวหนังสือไทยลงไป ตั้งแต่สงครามเขมรมา หนังสือพิมพ์, หนังสือคนยี่สาว และ
หนังสือต่าง ๆ ก็กลับไปใช้ตัวสะกดเขมรอีก ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้
แต่จะเปลี่ยนให้มากกว่านั้น

ในฐานะของผู้เริ่มเรียนภาษาไทยเมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเครื่องหมาย
วรรณยุกต์นั้น ให้ความยากลำบากเป็นอย่างยิ่ง และสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้โดย
ไม่ยากนัก ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมของง่าย ๆ เช่นนี้จึงทำให้ยุ่งยากขึ้นถึง
ปานนั้น ถ้าเปลี่ยนแปลงเครื่องหมายวรรณยุกต์ พวกที่อ่านหนังสือไม่ออกก็จะเรียนรู้ได้
ภายใน ๑๐ นาที และบางคนอาจเรียนรู้ได้ในนาทีเดียว

ในข้อความที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอแนะนำความยากลำบากนั้นมา
แสดงไว้ด้วย เรามาวัดอย่างนี้ ในขั้นที่จะใช้ให้เกิดผลในการเปลี่ยนแปลงนี้ โดยเพิ่ม
เครื่องหมายใหม่ ๔ ตัว เข้าไปในเครื่องหมายที่ปกติและบนแท่นพิมพ์ซึ่งข้าพเจ้าจะแสดง
ให้เข้าใจด้วยอักษรโรมัน

กา เสียงสามัญไม่ต้องมีเครื่องหมาย

กา แสดกเสียงต่ำ หรือเสียงเอก

กา แสดกเสียงตก หรือเสียงโท

กา แสดกเสียงสูง หรือเสียงตรี

กา แสดกเสียงจัตวา

ถ้าเป็นดังนี้ พยัญชนะก็ไม่ต้องแบ่งออกเป็น "หมู่" เลย เพราะว่าอักษร
ตัวหนึ่ง ๆ ควรจะใช้อย่างเดียวกันหมด เครื่องหมายที่กล่าวมานี้เขาสามารถจะ
เรียนรู้ได้ภายในเวลา ๓ นาที เพราะว่าเครื่องหมายทุกอันเป็น ภาพ แสดงความ
เป็นไปของเสียงคือ "ต่ำ, สูง, ขึ้น, ตก"

ทฤษฎีแห่งการกำหนดเสียงนขาพเจ้ามีตอของเรือนลง ๒ เกียน ลงมาแล้วข้าพเจ้า
คิดว่า ข้าพเจ้าเข้าใจ ในการนี้เราจำต้องท่องพยัญชนะ ๓ หมู่ให้ขึ้นใจ และท่อง
กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับพยัญชนะเหล่านี้ เมื่อท่านจะออกเสียงวรรณยุกต์ เราจะต้อง
นึกถึงสิ่ง ๓ สิ่ง คือ

มันเป็นพยัญชนะหมู่ไหน

ตามหลังด้วยพยัญชนะอะไร และถ้ามีพยัญชนะตาม พยัญชนะนั้น ๆ เป็น
พยัญชนะหมู่ไหน

มีพยัญชนะ "ท" นำหน้าด้วยหรือไม่

ข้าพเจ้าขอกล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นของง่าย ๆ ที่ไหนในโลกเช่นนี้จะถูก
ทำให้เป็นของยากทั้งวันเลย นอกจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเรายังคงมีการสะกดและการ
อ่านอย่างแปลกประหลาดอยู่เช่น

Meat	Great	Create	Read (อ่านขึ้นและออกคักกาล)
มีท	เกรท	ครีเอท	รีด หรือเรด

ทั้งนั้น ถ้าท่านจะกล่าวว่า "การเปลี่ยนแปลงแก้ไขทั้งหลายเหล่านี้ควรจะเริ่มกระทำ
ที่บ้านก่อน" ฉะนั้น ข้าพเจ้าจะให้คำตอแก่ท่านอย่างไร

ข้าพเจ้าจะคำตอคนไทยไม่ได้ ถ้าคนไทยไม่ยอมเปลี่ยนแปลงแก้ไขการสะกดคำ
ในภาษาของเขา แต่ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า คนไทยก็มีความเขลาเช่นเดียวกันกับพวกเรา
ในภาษาอังกฤษ ถ้าไม่ยอมเปลี่ยนแปลง.

ขอน้อมเสนอด้วยความเคารพ

แฟรงก์ ซี. เกลบ์

กรุงเทพฯ สยาม

๑๐ มีนาคม ๒๔๕๒

In January, February and half of March, 1949 the Department of Education of the Siamese Government invited Dr. Frank C. Laubach of the Committee on World Literacy and Christian Literature of New York, to consult and aid in the establishing of a nationwide literacy campaign in Siam. With Dr. Laubach were his son, Robert, and Mr. and Mrs. Phillip Gray, completing the team of artists and workers to expedite the work of building charts and lessons.

Also in February, at the invitation of the Siamese Government, a team from UNESCO visited Siam for observation and recommendation regarding the fundamental education problems of the nation. Sir John Sargent of the British Far East Commission on Education, and Dr. Pedro T. Orata of UNESCO composed this team.

This report is respectfully submitted to UNESCO by Dr. Laubach, at the request of Dr. Orata.

Technical Problems Peculiar to the Siamese Alphabet

Upon the arrival of our literacy team in Siam, January 5, we immediately set to work with our gracious and cooperative host, Mr. Boon Chuey Sombongse, Director of the Adult Education Division of the Department of Education, in preparing a primer for adults. Mr. Boon Chuey had prepared a set of lessons using the direct method, teaching words as a whole. As my experience during the last few years has indicated the strength and swiftness of the phonetic method, I suggested we attempt to combine the best elements of both methods.

In about two week's time we had developed a lesson book of nine lessons, each one in two parts. The first part of each lesson utilizes the direct method, teaching the words in very well-known proverbs, while the second part teaches the letters found in those words, and combines the letters to form new sentences.

For example, Lesson 1 begins with a very common Siamese proverb, "nai nam mi pla, nai na mi kau;" "in the water are fish, in the fields is rice." The illiterate, knowing the proverb by heart, can "read" it, and various restatements of the proverb, once it is repeated by the teacher.

Part 2 of Lesson 1 then teaches the shape of the six consonants used in the proverb by visual association with objects for which those consonants are also the names. The four vowels used in the first proverb are taught by associating them with the shape of the face while saying the vowels.

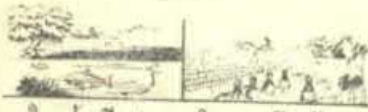
Then follow a page of new simple sentences made up of combinations of the consonants and vowels, the first real phonetic reading the illiterate does, right in the first lesson.

As the student is taught the shape of the letters in the first and succeeding lessons, he is shown how to print them, following simple instructions by the teacher.

In the first text book a total of 165 words is taught in this manner, using 28 consonants and 21 vowels, the most common letters in the total of 44 consonants and 32 vowels in the Siamese alphabet. In the second book, to be discussed later, the less commonly used letters are taught.

Lesson 1 page 1

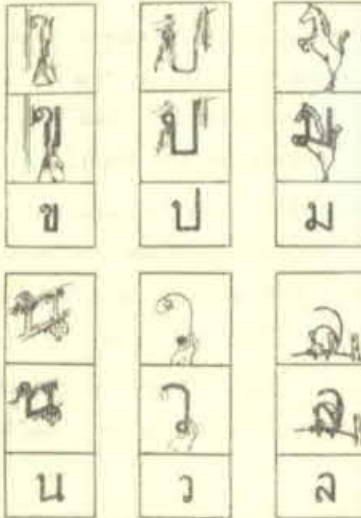
บทที่ ๑

ใน น้ำ มี ปลา ใน นา มี ข้าว
 มี ปลา
 มี ข้าว ใน นา
 มี ปลา ใน น้ำ
 ใน นา มี น้ำ
 มี ข้าว มี ปลา
 น้ำ ปลา มี น้ำ มี ข้าว มี ปลา

น้ำ
 ปลา นา น้ำ ข้าว มี ใน

Lesson 1 page 2

Pictures :

hook

rope

horse

Consonants pronounced:

kaw

paw

maw

Pictures :

field

kite

monkey

Consonants :

naw

waw

law

nai nam mi pla

nai na mi kau

in the water are fish in the fields is rice

there are fish

there is rice

there is rice in the field

there are fish in the water

in the field is water

there is rice and there are fish

fish sauce

rice water

in the field are water, rice and fish

new words:

fish field water rice is (are) in

Lesson 1 page 3

า ขา ปา มา นา ลา

ำ ชำ นำน่ำ

ะ ปี มิ

เ ใน

Vowels illustrated:

ah

ahm

ee

ai

Words:

leg

throw

some

field

funny

to lead

referring to

a boat

year

to have

in

Lesson 1 page 4

ເຂົາ ມາ

ເຂົາ ມາ ໃນ ພື້ນ

ເຂົາ ມີ ພື້ນ

ເຂົາ ມີ ລຳ

he

he comes

he comes in the field

he has a field

he has a donkey

Lesson 1 page 5

ເຂົາ ນຳ ລຳ ມາ

ເຂົາ ມີ ພື້ນ ພື້ນ

ເຂົາ ມີ ປາ

ເຂົາ ມີ ປາ ໃນ ພື້ນ ພື້ນ

ເຂົາ ປາ ປາ

he leads the donkey

he has a boat

he has fish

he has fish in the boat

he throws at the fish

Lesson 6

บทที่ ๖

ฉัน ชื่อ ๓

ฉัน ชื่อ ๓ ให้ แก่ ภรรยา

ฉัน ชื่อ ๓

ฉัน ชื่อ ๓ ให้ แก่ ภรรยา

ฉัน ชื่อ ๓

ฉัน ชื่อ ๓ ให้ แก่ ภรรยา

ภรรยา ของ ฉัน มี ๓ และ ๓

ภรรยา ของ ฉัน มี ๓ และ ๓

ภรรยา ของ ฉัน มี ๓ และ ๓

ภรรยา ของ ฉัน มี ๓ และ ๓

ฉัน ให้ ๓ ๓ และ ๓ แก่ ภรรยา

คำใหม่

ฉัน ชื่อ ๓ และ ๓ ให้ แก่ ภรรยา

บึง

นิก

ลิก

จระ

ทะเล

ขง

แะ

แะ

แะ

ัว

ตัว

บัว

ัว

ตัว

บัว

ฉันมีตุ๊กตาคันจิไป

ฉันมีแะและแะ

แะและแะไปบึง

ในบึงมีปลา

ในบึงมีหูลิก

ในหูลิกมีปลา

ในบึงมีบัว

ในหูลิกมีตัวขง

Lesson 7

บทที่ ๗

มีทรัพย์อยู่ในดิน

ในดินมีทรัพย์อยู่

ทรัพย์มีอยู่ในดิน

มีทรัพย์อยู่ในดิน มีสินอยู่ในน้ำ

ในน้ำมีทรัพย์สินอยู่

ทรัพย์สินมีอยู่ในน้ำ

มีทรัพย์อยู่ในดิน มีสินอยู่ในน้ำ

ใครทำใครได้

ใครไม่ทำก็ได้ ใครไม่ทำก็ได้

ใครทำทรัพย์สิน เขาได้ทรัพย์สิน

คำใหม่

ทรัพย์ อยู่สิน ใคร ได้

เดะ

เย็น

เข้ม

เด็ก

แะ

แข็ง

แน่น

แก้ม

โต๊ะ

คน

ดม

นา

วัว

พวง

รวม

มวย

เด็กกินของเย็น

น้ำเย็นเป็นน้ำแข็ง

ภรรยาของเขามีเข้ม

หนักกินปลา

คนดมใบชา

ฉันมีมะเขือพวง

เด็กไปดูมวย

Lesson 8

บทที่ ๘

ครู ครว ตะกร้อ ตะกร้า

กลั้ว กลืน กลับ กลาง

แกว่ง ไท ควาย ควัน

Lesson 9 page 2

สี่สิบ	40	๔๐
เก้าสิบ	90	๙๐
หนึ่งร้อย	100	๑๐๐
หนึ่งร้อยเอ็ด	101	๑๐๑
หนึ่งร้อยสิบเอ็ด	111	๑๑๑
หนึ่งร้อยยี่สิบ	120	๑๒๐
สองร้อย	200	๒๐๐
เก้าร้อย	900	๙๐๐
หนึ่งพัน	1,000	๑,๐๐๐
หนึ่งพันเอ็ด	1,๐๐1	๑,๐๐๑
หนึ่งพันเก้าร้อยเอ็ด	1,9๐1	๑,๙๐๑
หนึ่งหมื่น	10,000	๑๐,๐๐๐
หนึ่งแสน	100,000	๑๐๐,๐๐๐
หนึ่งล้าน	1,000,000	๑,๐๐๐,๐๐๐

ภรรยา ถือ ตะกร้า
ภรรยา ไป ใน ครว
ใน ครว มี ควัน
เด็ก กลั้ว ควัน
เด็ก กลั้ว ควาย
มี ฆ้องใน กลาง หน้า
ตะกร้อ แกว่ง ไท ไป มา

Lesson 9 page 1

หนึ่ง	*	1	๑
สอง	**	2	๒
สาม	***	3	๓
สี่	****	4	๔
ห้า	*****	5	๕
หก	***** *	6	๖
เจ็ด	***** **	7	๗
แปด	***** ***	8	๘
เก้า	***** ****	9	๙
สิบ	***** *****	10	๑๐
สิบเอ็ด	***** ***** *	11	๑๑
ยี่สิบ		20	๒๐
ยี่สิบเอ็ด		21	๒๑
สามสิบ		30	๓๐

Problem of Tones

The Siamese spoken language belongs to the great Chinese family of languages, and hence it is monosyllabic and has five tones. Following the Chinese pattern, words must end in vowel sounds or else in the sounds:

m n ng k t p

No spoken words can end with the sounds:

s r l f d gk dt bp j ch

It simply isn't done. The spoken language is strikingly easy and clear.

But when we come to the written language, there are as many difficulties as we have in English, and, as in English, the troubles come from a borrowed alphabet and foreign words. These difficulties arise from the use of one of the Sanscrit alphabets and the addition of many words borrowed from Sanscrit and Bali. The two-syllable Sanscrit words are usually pronounced with only one syllable, but are spelled as in Sanscrit. This gives many silent endings as in French. Sanscrit words ending in:

s r l f d gk dt bp,

(endings which are forbidden in the Siamese spoken language) are pronounced either:

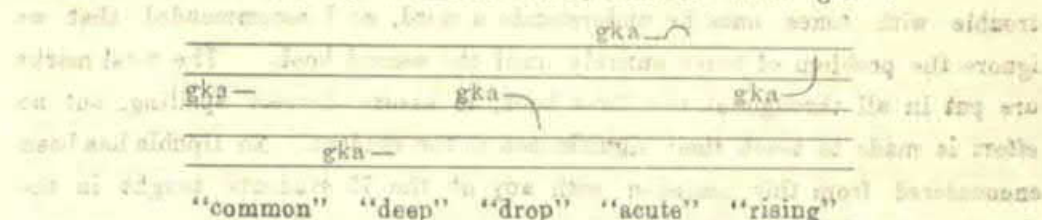
n t or k.

For example, a borrowed word, such as the English word "office," is spelled phonetically in Siamese, "offis," but is pronounced "offit," because "s" is forbidden at the end of a word, and so changes to "t."

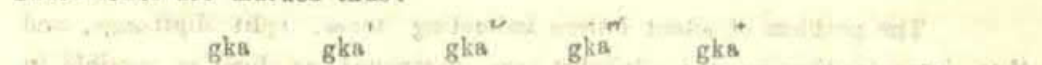
There are many letters which are used only in foreign words, and since the foreign words are not known to the illiterates, these rare letters are never found in a basic vocabulary. It was not easy to decide whether to teach these letters to adults or omit them in our text books. We finally decided to teach them.

Siamese has a difficult system of indicating tones. If I had my way I would discard their system of tone marks and adopt a system which would be as simple as child's play. But I never found any support for the idea, and so we have done the best we could to teach their difficult tonal marks,

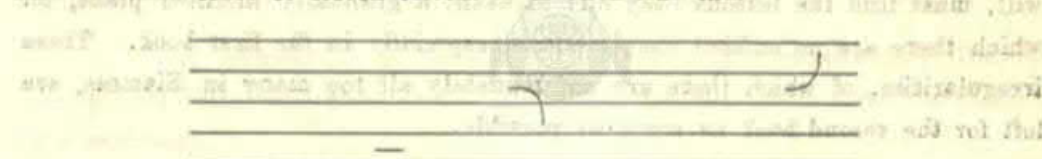
It will probably interest the reader to see the scheme which I suggested. These are the five tones on a musical scale, with the word "gka":

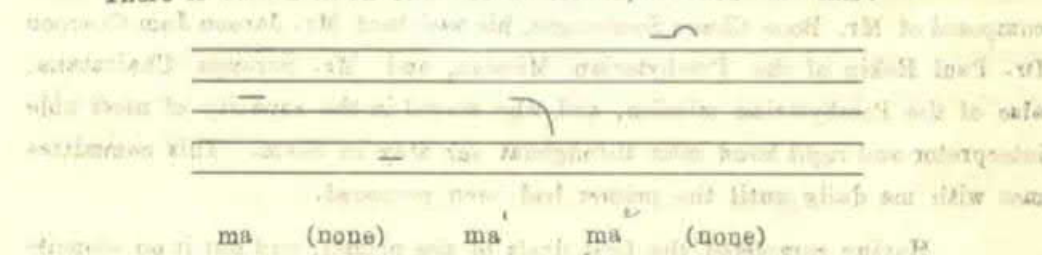
These tones are marked thus:

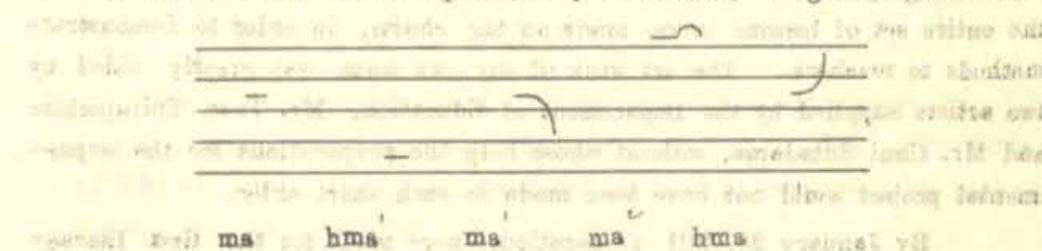
There are nine letters whose tones are indicated like the above example. But a second class of eleven letters is marked like this:

There is also a third class of 24 letters, marked like this:

To fill in these "none" spaces, they write thus, using the letter "h":

It is now obvious how confusing and needless this all is. Moreover, the illiterate has no musical scale to help him understand.

We encountered much concern as to when to teach the tones. The illiterate, however, being thoroughly versed in his mother tongue, has no trouble with tones once he understands a word, so I recommended that we ignore the problem of tones entirely until the second book. The total marks are put in all throughout the first book, to assure correct spelling, but no effort is made to teach their significance to the student. No trouble has been encountered from this omission with any of the 75 students taught in the first two experimental projects.

The problem of silent letters indicating tones, split diphthongs, and other irregularities in the alphabet are postponed as long as possible in teaching. The illiterate, if he is going to continue studying of his own free will, must find the lessons easy and pleasant a gradually inclined plane, on which there are no sudden steep ascents, especially in the first book. These irregularities, of which there are unfortunately all too many in Siamese, are left for the second book as much as possible.

The First Draft of the Lessons Made Ready

The committee which worked on the first draft of the primer was composed of Mr. Boon Chuey Sombongse, his assistant Mr. Jaroon Jam Charoen Dr. Paul Eakin of the Presbyterian Mission, and Mr. Saranya Chairatana, also of the Presbyterian mission, and who served in the capacity of most able interpreter and right hand man throughout our stay in Siam. This committee met with me daily until the primer had been prepared.

Having completed the first draft of the primer, and put it on stencils for mimeographing, 700 copies were duplicated for experimental use. Also, the entire set of lessons were made on big charts, in order to demonstrate methods to teachers. The art work of our own team was greatly aided by two artists supplied by the Department of Education, Mr. Taan Thirapichita and Mr. Chui Sutadama, without whose help the preparations for the experimental project could not have been made in such short order.

By January 20, full preparations were made for the first literacy project at Bangkhen.

Organization and Publicity for the Literacy Campaign

The Department of Education is making every effort to give publicity to the plans for the nation-wide literacy campaign. During our stay in Bangkok in January, there were several press conferences, and almost daily notices of the progress of the work in both English and Siamese newspapers.

The government radio station offered two opportunities for telling the nation of the coming campaign. On one occasion I spoke to the English-speaking Siamese, and on another occasion Mr. Boon Chuey interviewed me on the radio. There have also been numerous broadcasts in Siamese.

The Department of Education is preparing a documentary film on literacy in Siam, and have had a cameraman present at all events concerning the campaign.

The Government of Siam is proudly aware of its new membership in UNESCO, and is emphasizing to the people the nation's responsibility as a member to increase the standard of living through fundamental Education.

Appointments were made for me to visit a number of the prominent officials of the government, to enlist the aid of the various departments. Among those with whom I had an interview were:

The Premier, His Excellency Phibun Songkram

The Foreign Minister, Prince Pridi Debpongse

President of the Upper House, Chao, Phya Sridhamatibet

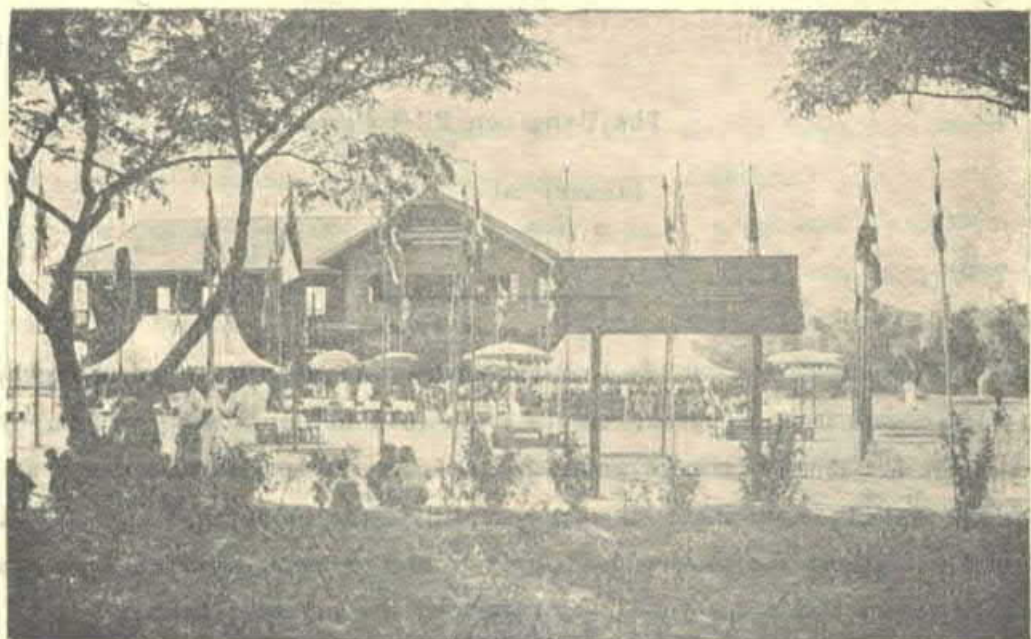
President of the Lower House, Mr. Kasem Boonsri

The Minister of Education, Lieutenant Colonel M. Promyodhi, has been most gracious and cooperative throughout our stay in Siam. The Minister of Education and Mr. Boon Chuey had planned to have two pilot projects during our stay here, each of about two weeks' duration.

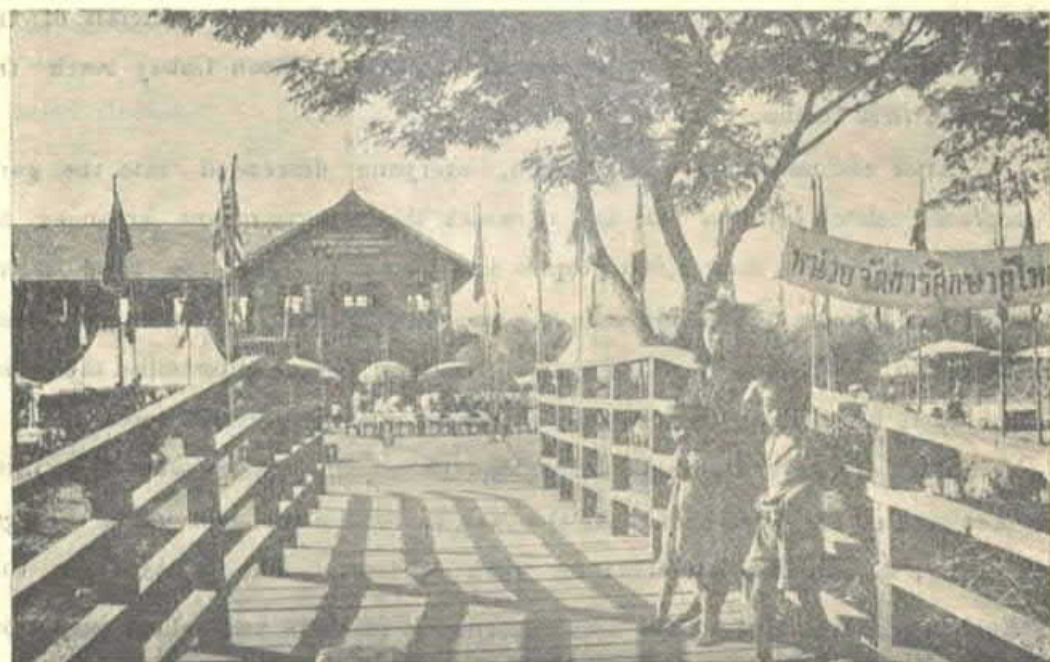
On January 20, the first of these projects began, at Bangkok.

Three posters entered in the poster contest sponsored by the Department of Publicity to encourage fundamental education.

Literacy Campaign Unit Number One
The Bangkhen School

Entrance to Bangkhen School, with decorations for
graduation ceremonies, February 5

The Bangkhen Pilot Project

January 20 - February 5

The site chosen for the first pilot project is the village of Bangkhen, 14 kilometers from Bangkok, on the main road to Don Muang airport. The villagers are mostly farmers and fishermen. As the harvest season was at its height, unfortunately the men were occupied in the fields until sundown, and could not attend the classes, held daily from 4 to 6 pm. However, an average of 35 women and a few young boys attended the two weeks period.

The project was formally opened on January 20 by the Minister of Education, who made a speech, after which he unveiled a sign proclaiming the start of the literacy campaign. A number of other officials of the Department of Education were present to watch Mr. Boon Chuey teach the class the first lesson, from large charts.

After the lesson had been taught, everyone descended into the gaily decorated school yard for tea, and to watch the entertainment arranged for the opening. More than 1,000 peoples had gathered. The fine band of the Royal Air Force supplied music. A series of exhibitions of fencing, Siamese boxing and gymnastics by the Physical Training School entertained the guests until dark, after which movies were shown on a large portable screen.

Each weekday afternoon during the subsequent two weeks the illiterates studied the first book. As this was to be a model for other villages to follow, we provided a teacher for each student. The teachers for this "Each One Teach One" class were government teachers and school inspectors whom the Department of Education had called in from all over Siam to study literacy and to participate in this project. An effort was made to have each

teacher keep the same pupil throughout the two weeks, to make for accurate checking of the student's progress, and uniformity of teaching.

The literacy class at Bangkhen was part of a general fundamental education project. The second hour each afternoon was given to practical lectures and demonstrations on various subjects close to the needs of the people, such as child care, nutrition, better rice farming, animal husbandry, chicken caponizing, sanitation, vaccination, good conduct, good citizenship and the like. Each afternoon a different department of the government supplied a lecturer. The teacher, as well as the students, listened to the lecturers, and many chapters of our second book were based on these lectures.

At Bangkhen besides the illiterate class, there were two other classes, an intermediate and an advanced class, composed mostly of young men and women. These two classes met at the same time in different classrooms, studying advanced subjects, like arithmetic, reading, and simple English phrases. These classes had been going on at Bangkhen before we began the literacy classes.

The Minister of Education delivering the opening address at Bangkhen school

The Director of Adult Education teaching the first lesson on opening day

Students entering the class on
opening day

[The Each One Teach One Class at Bangkhen]

The Teachers' Institute

Each morning during the Bangkok project I met with some 40 school inspectors' from all areas of Siam and from 100 to 200 school teachers, at The large Teacher's Institute in Bangkok, called Samakayathan. These are the men and women who will be instrumental in starting village campaigns all over Siam. They were trained thoroughly in teaching the lessons, and in the organization of local campaigns. They also helped in writing the second text book for new literates.

The two and a half hour morning periods were divided up roughly as follows:

- Demonstration of teaching each lesson, using big charts
- Preparation of articles for the second text book
- Lectures by Mr. Boon Chuey and myself on various subjects, such as organization of campaigns, the history of literacy campaigns, what other countries are doing, the relation of Siam to UNESCO

As the best text book in the world needs proper use or it will fail, emphasis was placed upon proper teaching. Each day the lesson of the day was "taught" before the group, using one teacher to "teach" another teacher. Each afternoon all the teachers then had an opportunity to teach on illiterate. Unfortunately, there were not enough illiterates to go around, but with some exchanging of places every day, every teacher had an opportunity to teach at least on two or three occasions.

In a campaign where adults came of their own volition, they will stay only if they are treated with courtesy and find the lessons easy. The following principles of teaching were stressed during the practice teaching sessions each morning:

Follow the line in the lessons
 Avoid too much backtracking and repetition
 Go from the known to the unknown
 Explain the pictures simply, but don't waste time
 Don't move the pencil or pointer nervously around the page
 Exercise patience if the student is slow
 Allow a fast student to proceed at his own pace
 Praise the student and encourage him
 Don't frown or scold the student
 Don't ask questions the student cannot answer
 Don't tell the student what he knows—ask him

The courtesy and gentle nature of the Siamese people make them naturally excellent teachers along these lines. Many who attended this Institute will undoubtedly be first rate teachers in the campaigns to come.

Each morning during the Bangkok project, the teachers at the Institute gave reports on their experiences in teaching the lessons the previous afternoon, and gave suggestions for changes in the lessons. The lessons in use at Bangkok, it must be remembered, were the first draft only. They were revised where experience proved them to be hard. Actual teaching experience alone can uncover the weak points in the lessons, and the experience of all who used the lessons was drawn upon.

Every word must be familiar to the illiterate. To assure this, no trouble was avoided in revising the lessons, word by word and picture by picture, during both of the pilot projects. As changes were recommended, they were immediately incorporated in the large charts, which were revised over and over again,

The Second Text Book

The second text book for new literates should serve three functions:

Build up the recognition vocabulary
 Increase the reading speed

Provide interesting and vital information

The teachers at the institute were urged to be writers, and soon proved that they possessed a wealth of talent. We asked everyone to write a one-page article on a subject of his choice, which he thought would be of interest and value to new literates. The writers were asked to use only 10 new words not found in the first book, and to repeat each new word at least five times on one page, so that the word would become an "old friend" to the student.

A total of 120 articles were handed in. These were read to the entire assembly, many by their authors, and a vote was taken on each to determine if it should be included in the second book. In this manner 70 articles were chosen for the second reader.

The Director of Adult Education addressing the Teachers' Institute in Bangkok

Dr. Laubach demonstrates teaching methods at the Teachers' Institute

All the departments of the government which sponsored the afternoon lectures at Bangkok submitted scientific reports upon which our writers drew for a number of the articles. A committee of four of the teachers examined each story for ease of reading and sufficient use of the new words within the story. Then the stories were arranged in an order to provide a variety of subjects, and to insure that the new words should be introduced gradually.

Building upon the 165 words in the first book, the second book introduces not more than 10 words in each story, so that at the completion of the book the student has a recognition vocabulary of around 900 words.

As the stories were prepared, illustrations for each were drawn by the artists, and a mimeographed second book prepared so that the students of the two pilot projects might continue their course of study after the first book, without a delay due to the lack of materials.

A list of the titles of the articles for the second reader will indicate their interest and usefulness for the new literates:

1. Mosquitoes are more dangerous than tigers	10. Siam and UNESCO
2. Backyard gardens	11. King Tak Sin
3. We are Siamese	12. Characteristics of a gentleman
4. A famous Siamese king—King Rama Kamhang	13. How to dress properly
5. A famous Siamese boxer—Kanom Tom	14. Good food
6. Keeping prices down	15. Water for drinking and bathing
7. Characteristics of lazy and critical men	16. Clean toilets
8. Village schools	17. Fish production
9. Educated people make the country prosperous	18. Tah Sang plays polo
	19. Merchants
	20. The day
	21. Twelve months of the year

22. The first six months of the year	40. Everybody should know how to read
23. The last six months of the year	41. Herven in my home
24. The Government calendar	42. Telling time
25. Communications	43. Making rope
26. The prosperous farmer	44. Nakon Patom Pagoda
27. proverb: Love your ox and your child	45. Care of children
28. Good seed	46. Compulsory education-good for adults?
29. A legendary hero--sin Samoot	47. Rice Field Crabs
30. Postal savings bank	48. A Thai story--King Laksana-wong
31. Our streets	49. Smallpox
32. Tuberculosis	50. Consequences of evil friends
33. Perseverance	51. Story of Ramagien
34. Proverb: Turning evil to good	52. Postal money orders
35. Clever people	53. Wise use of money
36. Proverb, Don't buy without close examination	54. Cholera
37. Siam and her neighbors	55. Rivers
38. King Naresuan	56. A Thai story--Krai Thawng
39. King Chulalongkorn	57. Malaria
	58. Needs of men
	59. A Thai story--Pan Thai Nerasing
	60. Soy beans

The articles are so graded that the average student can easily read one during the class period. In fact, a number of the students in the two pilot projects read two or three articles each day. The average student should take five to six weeks to finish the second reader. At this stage,

however, he is not able to read the average periodical or book now in print in Siamese. A body of literature using the vocabulary the peasant understands must next be developed for those who will learn to read in the coming campaigns.

Because of the active participation of all the teachers and school inspectors during the Institute, the two weeks session was, I believe, better pedagogy and of inestimably more value to each of them than if the time had been consumed merely in lectures. And, of course, it made it possible to accomplish a great deal more writing than would have been done with a small group.

One learns to do by doing, and the constructive criticism those teachers gave the lessons in the first book, as based on their daily experience, and the writing of articles for the second book, trained all the teachers to conduct the local campaigns which they will be called upon to read. Furthermore, this general participation injected a democratic spirit into the Institute which, after a day or two of hesitation, caught fire and resulted in a real fellowship of everyone working together in a common cause.

I cannot omit the mention of a lovely outdoor reception given our literacy team by the members of the Institute. After a most interesting Chinese dinner, an evening of entertainment, consisting of singing and classical dancing, completed the cementing of our hearts into a warm friendliness.

Graduation at Bangkok

By February 4, 22 students had finished the first book and had been formally examined by Mr. Boon Chuey and were considered eligible to receive diplomas.

On February 5, the Bangkhen school grounds were decorated with the flags of the United Nations, and tents and beach umbrellas were erected. The Deputy Minister of Education, Mr. Sukit Nimmanhemin, spoke over the public address system to the assembled crowd. Then Mrs. Edwin F. Stanton, wife of the United States Ambassador to Siam, graciously presented the diplomas to the twenty married women and two days in the "graduating class." Following the formal ceremonies, there was a long program of Siamese dancing, until night fell, and after dark, the movies taken of the literacy campaign to date were shown.

The Bangkhen Pilot Project, from beginning to end, was meant to serve as a model for similar projects throughout the nation. For, in every village in Siam, a series of campaigns can go on, with a graduation ceremony about once a month, to encourage more and more people to learn to read. The teachers and school inspectors who have taken an active part in this campaign will be well equipped to develop campaigns in their villages.

One element which was missing from the graduation ceremony at Bangkhen was presenting the teachers with certificates of patriotic service for having taught one other person to read. It was felt by the Director of Adult Education that, since the teachers in this project were all in the employ of the government, such a presentation would have no significance.

However, in every campaign which must recruit help from all literate persons, a recognition of this sort is essential in lieu of payment for teaching. Presentation of certificates of service to volunteers to teach, as well as of diplomas to the students, must of necessity be a part of every campaign.

Two of the teachers and their students
at the Bangkhen project

After the graduation ceremony, the graduates continued their studies in the second book, which was still in the making. Those who had not qualified for their "diplomas" continued studying the first book in anticipation of another graduation, to be held at an early time.

Also, a new class started on the first book. Newspaper reports we have read, while writing this report in Korat, state that the classes have grown considerably. This illustrates how one well-conducted campaign will stimulate greater interest in those that follow.

With an able conductor, and sufficient publicity, and community can have a series of these short projects, one following right after the other, each one growing in interest and effectiveness.

The Second Pilot Literacy Project

Jaw Haw, Korat

February 11-26

Shortly after the conclusion of the Bangkhen project, our entire party, along with Mr. Boon Chuey and members of his staff, moved by train 285 kilometers from Bangkok to Korat, the capital of the eastern provinces of Siam.

The first two or three days after our arrival we consulted with a number of local administrators, including:

Governor General of the Eastern Provinces, Luang Athprakas

Governor of Korat, Khun Boriban Banpotket

Inspector of Schools of the Eastern Provinces, Kao Komolmisra

Everyone was most happy that the vicinity of Korat had been chosen for this pilot project, and throughout our stay there they were most cooperative and enthusiastic.

The tiny village of Jaw Haw, 10 kilometers from Korat, is typical of the villages of eastern Siam. The vocabulary of the rural folks living at Jaw Haw has many words not used by the urban people near Bangkok. We sought to make a set of lessons in which all the words would be common to both the people of Bangkhen and of Jaw Haw. As these areas represent two extremes in the speaking dialects of the Siamese, lessons familiar to both should be useful in most of Siam.

The Minister of Education arrived by train from Bangkok on Thursday, February 10, and the next day, Friday, the 11th, was opening day for the project. In the morning we had our first meeting with some 100 school teachers, in the lecture hall of the Girls' Vocational School in Korat, the Karn Chang Stri. As in Bangkok, I met with these teachers every morning during the project.

In the afternoon of opening day there was a tremendous crowd of from 5,000 to 8,000 at Jaw Haw. The school grounds were decorated with the flags of the United Nations, and many booths and tents were erected to accommodate the many displays of school products.

The Minister of Education spoke on the public address system, and then unveiled the large sign in front of the school proclaiming the opening of the project, as he had done at Bangkhen. A demonstration of teaching the first lesson was held inside the school, with about 50 illiterates present.

Demonstration of teaching methods at the Korat
'Teachers' Institute

A few of the teachers at the Korat
'Teachers' Institute

Following the class, the boys and girls of the Korat public school put on a demonstration of marching and calisthenics. Cadets of the Air Corps staged a tumbling act, and other students engaged in Siamese boxing. In the evening three portable movie screens showed films to the crowd, while the teachers staged a play about literacy, written by Dr. Supoch Khwuan Mitra of the Army Medical Corps. All in all, the day was a tremendous event for the people of Korat and Jaw Haw.

The Teachers' Institute at Korat

During the two weeks of the Jaw Haw campaign, the mornings were devoted to the Institute, and in the afternoons each teacher had one illiterate to teach. And, as in Bangkok, the teachers were trained to teach the lessons each day.

A number of words used in Bangkok proved unfamiliar to the students at Jaw Haw. Drawing upon the experience of the teachers each day, these unsatisfactory words were replaced by common words more universally known in Siam. Each chart of the entire set of lessons was carefully scrutinized, and, as changes were recommended, the artists, Mr. Phillip Gray of our own company, and Mr. Tan Thirapichita and Mr. Utit made new charts.

By graduation time at Jaw Haw a completely revised set of charts had been finished. These charts were photographed, and the resulting prints were excellent copies from which to print lesson books by the offset method. Two offset presses exist in Bangkok. As there are over 225 pictures in the book, printing on regular presses would require a separate block for each, besides all the type to be set. By offset, on the other hand, our book was ready to go to press immediately upon our return to Bangkok.

During the Korat Institute we completed the second book, which was half finished when we left Bangkok. As we had far more articles than we needed for the second book, we decided to start a newspaper. The first "issue"

was in the form of a "wall newspaper." The teachers had suggested 25 names for the newspaper, and "Good News" was the name that got the highest vote—certainly a very appropriate title for all new readers.

The teachers contributed upwards of 70 articles for the first issue, and these were fastened to the wall under the words "Good News," printed in large letters.

At the conclusion of the Institute, the articles were saved, to provide material for the printing of the newspaper, which we hope will begin without delay. Such a newspaper, issued at least fortnightly, if not weekly, is of utmost importance in conducting a literacy campaign, if the students are to continue to read regularly after the first few weeks of study.

Articles for this newspaper may be so chosen as to be of lasting value. Several thousand reprints of each lasting article can be made, while the type is still set. These can then be stored away, arranged by topics. When enough such reprints are collected on any one subject, they can be bound into a book. There can thus be one book on farming, another on nutrition, another on child care, etc., published at a fraction of the cost involved if book writing and newspaper editing were entirely separate enterprises.

The teachers at the Korat Institute were encouraged to have their school children start similar wall newspapers. Instead of writing assignments being merely exercises to be seen by the teacher, the students would have the satisfaction of seeing their articles displayed in the wall newspaper. The best of these articles, then, could be sent to Bangkok to the editing office of the newspaper for new literates. Thus, the writing ability of many students can be drawn upon, and, over a period of time, numbers of writers of real ability will be developed in the nations.

A list of the articles for the wall newspaper "Good News" indicates the variety of subjects one can draw upon when many people contribute their efforts. Each of the following was written by a different person:

1. Poem about a Siamese Heroine
2. Poem-The cock sets the example
3. How to turn chickens into a farmstead
4. Why trading is in the hands of foreigners
5. Bananas
6. Find profitable hobbies in your home
7. Silkworm raising
8. Turn scraps of food into gold
9. Home and school
10. Venereal diseases
11. Leprosy
12. Newspapers
13. Cotton
14. Siamese New Year
15. With its mouth the kracharb (a bird) builds its nest
16. Water depends upon the boats
17. How to get away from poverty
18. What is democracy
19. A Siamese Heroine-Lady Mo
20. The more one learns the more one knows
21. Consequences of gambling
22. Bravery
23. A child's future
24. A funny sentence in Siamese
25. Dysentery
26. Division of wealth
27. Mere believing kills
28. Epidemics among animals
29. Radio
30. Cooperative movement
31. A guide to Siam
32. Proverbs
33. A Heroine-Pra Suriyothai
34. The National Flag
35. Parents teach their children
36. Duties and taxes
37. Pickled prawn (a kind of shrimp)
38. Sugar cane planting
39. Potatoes raising
40. Banana planting
41. Etiquette in eating
42. Keeping up with the world
43. Preparation of fish sauce
44. Story of the Magic Ring
45. Going to the fair
46. Cats and dogs
47. Story-Who's the winner?
48. Fable-The cunning owl
49. Proper distances for planting
50. Use of manure
51. Culling rice seeds
52. Wake up, beloved friends
53. Good trees bear good fruit
54. Travelling by train
55. Mottoes in education
56. Wonders of the world
57. The National Emblem

58. Monthly salaries and land products	65. Use of the vowel "ai"
59. Three classes of men	66. Be not a duck
60. How small the world is	67. A fowl is beautiful for its feathers
61. The snake eats the turtle	68. Nothing is better than knowledge
62. Guide to Kradung Mountain	69. The Statue of King Rama V
63. Good farmers	
64. Come and read	

Visit by the UNESCO Observers

On February 18, everyone at the Institute was delighted by the visit of the UNESCO team, Sir John Sargent and Dr. Pedro T. Orata and his wife, who made the arduous train trip from Bangkok for a day's observation of the Korat project. They spoke to the teachers in the morning, and in the afternoon visited the Jaw Haw class, to see the teachers in action, each one teaching his individual student.

Both men agreed with me, after seeing illiterates rapidly learning to read, that the teaching of Siamese adults is an accomplished fact, but that the development of helpful literature for new literates is hardly begun. Accordingly, upon their return to Bangkok, they told a reporter for the Bangkok Post the following:

"Getting useful, practical reading materials for Siam's newly literate adults will be UNESCO's main project for this country."

The Bangkok Post article of February 24 continues:

"Sir John Sargent and Dr. Pedro Orata, UNESCO educational experts, have for two weeks been consulting with government officials and visiting schools in the Bangkhen, Ayudhya and Nakorn Rajsima (Korat) areas in order to formulate a program.

"The two men are assured of cooperation from the Ministries of Industry, Agriculture and Public Health in furnishing helpful reading materials, according to Luang Manit Chumsai, chief of the Provincial Education Division, Ministry of Education.

"Thus when and if the kingdom's estimated 10 million illiterates learn to read, simple, interesting booklets will be available to teach them personal hygiene, essential agricultural practices and industrial aids, it is hoped. Technical help would also be offered.

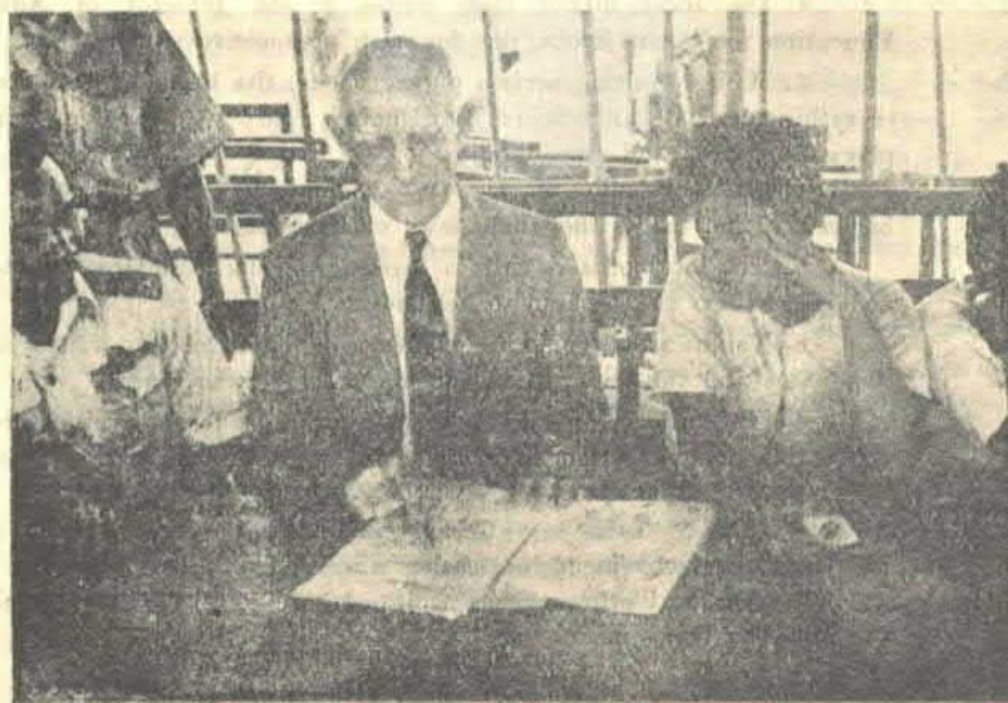
"Instruction would be pertinent to the area, dealing, for instance, in the Northeast with animal husbandry, in the Central Provinces with rice farming, in the North with the teak industry, and in the South with mining, it was said.

"Both UNESCO men are enthusiastic over the "Each One Teach One" literacy lessons devised by Dr. Frank C. Laubach and now being tested in schools for adults at Bangkok and Nakorn Rajasima (the Jaw Haw project), M.L. Manit said."

Dr. Laubach inspecting the class at Jaw Haw, and (below) helps teach a woman of Jaw Haw

The Last Day of the Korat Institute

On the last day of the Teachers' Institute in Korat, February 26, we had the honor of having with us the Under Secretary of Education, Professor Mom Luang Pin Malakul, who had come up from Bangkok to officiate at the closing of the project. Having only recently returned from the UNESCO conference in Beirut, he spoke to the teachers about Siam's responsibility as a member of UNESCO. He spoke from his heart, and everyone loved him and admired him for the genuine warmth he felt for his people, and for his quiet poise and enthusiasm for the fundamental education program in Siam.

To simplify the process of starting local campaigns similar to the two pilot projects, the teachers were given on this last day 15 steps which they and the Department of Education working together ought to take in conducting Each One Teach One campaigns:

1. The Director of Adult Education will notify teachers and school inspectors when local campaigns will begin, and will appoint a local officer for each campaign.

2. The local then takes a census of all literates, and gets their names for prospective teachers.

3. The local officer also estimates the number of people who can't read, and decides how many can be taught in the first project.

4. The local officer then writes to the Director of Adult Education for lesson books, one for each prospective student.

5. While awaiting arrival of the books, the local officer does everything possible to publicize the coming literacy campaign, with placards, papers and speeches.

6. At the opening of the local campaign the officer stages a big celebration to get the whole town enthusiastic.

7. The local officer calls a meeting of the educated people, and urges them in a speech to help teach.

8. Volunteer teachers are requested. Each teacher writes his own name and the name of the person he wishes to teach.

9. The officer distributes the lesson books to the volunteers, and trains them in a demonstration class, so that everyone may learn to teach the lessons.

10. Actual "each one teach one" may be done at home or wherever most convenient for teacher and student.

11. The local officer keeps a close record of those being taught and progress being made.

12. At the end of about 2 weeks the local officer arranges to examine the students. Those who have finished the first text book then receive diplomas at a special graduation program. A prominent official makes a speech, and also presents each teacher with a certificate of patriotic service.

13. The new literate then continues to read in the second reader. This book may be read together in a class, with a number of students to one teacher, or individually.

14. Each teacher encourages the new literate to teach the first book to another illiterate. This is for his own benefit, so he will not forget, and also for the benefit of the campaign. It will continue to grow by geometric progression.

15. Repeat the graduation program every two or three weeks, with a big celebration at each ceremony.

Graduation Ceremonies at Jaw Haw

The afternoon of February 26 the graduation ceremonies at Jaw Haw were held. The students were so anxious not to miss their reading lesson, even on this day, that they first had their regular class, most of them by this time reading far into the second book.

Finally they came out of the school house, and lined up in front of the tent erected for the occasion. The Governor of the province spoke first. Then the Under Secretary of Education made a heartfelt speech and presented the diplomas to the 31 students who had finished the first book. It was a moving experience to see those simple country men and women bow low and "wai" (put their hands together as in prayer, after the Siamese fashion) as they received their diplomas from the hand of the high government official. And the round of applause which greeted each new graduate indicated that he had indeed begun his climb to a new stage of well-being and fuller participation in the citizenship of his country.

Each teacher was also given a certificate of recognition and appreciation for the patriotic service he or she had performed in teaching an illiterate. A night of entertainment for everyone in the community, with motion pictures and a play, completed a literacy project which might well be emulated by every Siamese village.

The Under Secretary of Education gives a diploma to a woman graduate of the Jaw Haw project

A teacher receives his certificate of patriotic service for having taught an illiterate

Recommendations

Upon our return to Bangkok, I had a conference with the Minister of Education, in which he asked me to send him recommendations concerning the conducting of the literacy campaign in Siam.

The following is from my letter of March 5 to the Minister of Education :

Following our conversation of March 4, I have the honor to recommend that the Department of Education print before April 1 two text books:

1. The first lesson, 40 pages, exactly like the photographic sample which is being presented for your inspection. The offset press of the Seventh Day Adventists will print 5000 copies on high grade paper for 3200 ticals, a very low price for high grade work. Another press will make a small charge for setting up a few pages of instructions and the final word list.

The total cost per book will be under one tical (\$.05).

2. The second book of about 75 pages, like the sample presented for your inspection. This can be printed on the Department's presses, I think 5000 copies should cost 10,000 ticals or a little more.

I also recommend the publication of a four page newspaper, to use the 915 words used in the first two books, and add about 10 new words on each page of the newspaper. I would have this newspaper instead of a third text book. It could be published weekly at low cost; readers will subscribe for it. With this newspaper the new reader can build his reading vocabulary to 4000 words in one year.

I recommend that the first and second books and the first copy of the proposed newspaper be given to all inspectors and teachers whom we have trained in the Bangkok Teachers' Training Division of the University, and also to the girls in the Wattana Wittiya Girls' School, whom I have trained. Also to others who may be trained before April 1.

I recommend that all of these be asked to teach at least one person during vacation, and to send to the Department of Adult Education a written report at the end of the vacation.

If this pilot experiment with students is successful, I recommend that ALL students over ten years of age in Siam be required to teach at least one illiterate every year as a condition for passing examinations and receiving diplomas. This to begin in 1950.

After the second stage with 5000 copies of the lessons is finished, you will be able to see clearly how to open a nationwide campaign.

The third stage will begin by declaring war on illiteracy as "enemy number one," and enlisting every literate person as a soldier to teach one illiterate at the very least each year.

Buddhist priests should be asked to have schools in temples, as they formerly had, but to continue them longer. All Christian churches, all Moslem mosques should likewise be asked. The Christians are already eager to begin.

All industries, all social organizations, all markets, all public places like stores should be mobilized. Employers should be required to be responsible for their employees learning.

Every student should be expected to subscribe to the four page newspaper after finishing the second book, and it should be required reading for new literates.

Sincerely yours.

Frank Laubach

The Lecture Method vs. the Reading Method in Fundamental Education

All during the first two pilot projects at Bangkok and Jaw Haw, the illiterates received lectures by representatives of various ministries of the government. These lectures were given during a second hour just after the illiterates had studied their text books.

As I listened to these lectures through an interpreter, I felt eager for the students to have simple resumes in print of the most important points so they might get them right, and so that they might read them over and over until they really know them well. The trouble with talk is that it evaporates like smoke, leaving only a few memories, and those likely to be distorted. Printed matter, on the other hand, is there for reference and is likely to reinforce what has been said.

One of the troubles with the pure lecture method is that after the lecture is finished there is no accurate way to evaluate the material given to the students. If, however, this material is printed, or if a resume is printed, we have a way of checking. Also, the lecturer will be better prepared for his lecture if he has been compelled to print a resume of it in advance.

I hope, therefore, that in future projects throughout Siam the lecturer will provide the gist of what he is about to say, and have it written in the vocabulary of the illiterates, for distribution after the lecture. Then if the lecturer speaks above their heads, as is often the case, they will at least be able to read the main points of what he said.

Lack of Materials for New Literates

The great lack of appropriate literature for adults who are still semiliterate becomes apparent as soon as one begins to search for such material.

With the help of several of the teachers, I found only the following suitable materials:

- Several adult readers prepared by Mr. Boon Chuey
- Siam and her neighbors, a first reader in geography
- First reader on morals and character
- First reader on nature and science
- The Klang Niyai Series for children
- Aesop's Fables in two books

Most of these are meant for children to use in schools, but are of some value and interest to adults.

I recommend that UNESCO send somebody to Siam to cooperate in preparing suitable reading materials for new literates.

Other Recommendations

I recommend that somebody who can stay for several months be sent to Siam to develop other aspects of an all-around program for adults. My own special field is literacy, and I have no ability at all in the development of native industries, but am strongly in favor of them.

I find that Dr. Pendleton, a former missionary, had a good influence in Siam in introducing nutritious crops and in improving methods of agriculture. He was employed by the government.

A very simple method of discovering what the leaders in Siam would welcome, would be to show them a book like the "Dictionary of Occupational Titles," Published by the U.S. Department of Labor, and ask these leaders to check what in their judgement is needed most in Siam, and then check their judgement with specialists in those fields.

One of the misfortunes of Siam is so much absentee landlordism in the central and southern areas. Perhaps UNESCO could study its effects and cure.

Alphabet Reforms

Some reforms should be made in the Siamese alphabet. The present Premier, when in power a few years ago, reduced the number of letters. Since the war all newspapers and magazines and books have gone back to the old spelling I favor his reforms, but would go further.

As a very recent learner of the Siamese alphabet, I think the total marks present the greatest difficulty, and could be reformed with the least trouble. I cannot comprehend how anything so easy could have been made so hard. If reformed, they could be learned by an illiterate in ten minutes, by some in one minute.

In the text of this report I showed the difficulties. There is a good way to effect this reform. It is to place on the typewriter and on the printing font four new marks, which I will indicate for your comprehension with Roman letters.

ka the common tone, would have no mark

ka would indicate low tone or deep tone

ka_~ would indicate drop tone (falling voice)

ka[~] would indicate high or acute tone

ka' would indicate rising tone

There would not be any "classes" of letters, for every letter would be treated the same way. They could be learned in two minutes, because each mark is a picture of what the voice does--"low, high, rising, falling."

The present method of marking the tones I have not learned in two months, though I think I understand it. It requires memorizing three groups of letters, and then memorizing several facts about them. When you give the tone you have to remember three things:

what class it is

what consonant follows it, if any—and what class that consonant is
whether there is the consonant “h” in front of it

I repeat, I never saw anything so easy made so hard anywhere in the world, excepting in the English language, where we have such a crazy spelling and pronunciation as this:

meat great create read (past tense, present tense)

If you said “reforms should begin at home,” what could I reply?

I can't blame the Siamese if they refuse to reform their spelling, but I can say they are as foolish as we are in English if they don't reform.

Respectfully submitted,

Frank C. Laubach

Frank C. Laubach

Bangkok, Siam

March 10, 1949

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ดุสิต
นายสหัส กาญจนพิทักษ์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

